Fer-de-Lance

Jan Snippe

Voor Piet en Guus
Twee inspirerende wetenschappers

Schrijver: Jan Snippe
ISBN: 9789461936394
Uitgegeven via: mijnbestseller.nl
Print: Printforce, Alphen a/d Rijn
© Jan Snippe

Paraguay

Een beklemmende waas van hitte hing over de rivier.
Hoewel hij eraan gewend was, viel het hem dit keer meer op dan gewoonlijk. Hij keek vanaf zijn terras uit over de rivier. Het kabbelende water kalmeerde hem, rust was op dit moment belangrijk. Nog even, dan zou er weer een dynamische periode aanbreken. Dan moest hij uiterst alert zijn; alles waarnemen, alles sturen en uiteindelijk alles beheersen. Nu was hij nog afhankelijk van de acties van andere mensen.
Ze had hem alle informatie gestuurd. Door louter toeval had ze de ideale kandidaat voor een riskant plan gevonden. Alleen zij kon iets dergelijks bedenken, het was zo bizar dat het wel goed moest zijn.
Ik ben een rationeel wezen. Door rationeel denken zal ik mijn doel bereiken. Maar de ratio bestaat bij de gratie van de chaos. Om mij heen zal zij chaos creëren. Ik zal met rationele elementen komen en iedereen zal denken dat ik de ruste en orde breng.
Nog even moest hij de meesteres van de chaos vertrouwen, een lastige opgave voor hem want hij had een ziekelijke drang om te heersen en domineren. Hij kon voorzien in haar extreme behoeften. Haar loyaliteit zou direct verdwijnen als hij haar niet gaf wat ze nodig had.
'De kandidaat voldoet aan het profiel,' had ze gerapporteerd.
Voor de buitenwereld betekende dat iets in termen van diploma's, ervaring, talent en ambitie. Voor hem betekende het iets anders, hij en zij kenden een andere definitie van het begrip: 'Profiel'.
Ze had de ontvankelijkheid van de kandidaat laten testen, conditionering was een absolute voorwaarde. Haar kandidaat leek te mooi om waar te zijn. Hij had al aan alternatieve scenario's gedacht. Op de valreep kwam zij met iemand die precies in het plan paste.
Jarenlang had hij aan zijn project gewerkt met lobby, manipulatie, omkoping en eindeloos veel geduld. Alle stukken stonden nu op de goede plek, er waren nog maar twee hindernissen te nemen.

In de eerste plaats moest de kluis worden geopend. Daarvoor waren drie codes nodig. Drie personen die ieder hun eigen code hadden. Bij een verkeerde poging, zou de inhoud van de kluis vernietigd worden. Kort voordat hij stierf had zijn vader, een van het drietal, hem zijn code gegeven. Er lag een document in dat hij beslist moest hebben om zijn plan met succes uit te kunnen voeren, een absolute voorwaarde. Na lang en geduldig onderhandelen was het hem gelukt om de twee oude collega's – die ook een code bezaten – van zijn vader bij elkaar te krijgen. Ook zij wilden de kluis openen om hun schatten van weleer te koesteren. Twee oude mannen en hij, drie codes, en alle drie bereid om de kluis te openen. De vooravond van een historisch moment dat voor hem een nieuw leven zou inluiden. Hij zou een van de rijkste en machtigste mensen op deze planeet worden.

De tweede hindernis was de Belg. Tijdens zijn gelobby en manipulatie had hij de degens met hem gekruist. Hij had gewonnen maar tijdens de strijd had de Belg uitspraken gedaan. Waarschuwingen die zijn plannen doorkruisten. De Belg was van een sterke opponent in een gevaarlijke getuige veranderd. Hij was een bijzondere wetenschapper, een nagenoeg onmogelijk mens met briljante ingevingen. Daarom wilde de commissie hem op het project houden. Hoeveel invloed hij ook binnen de commissie had, de intelligente Belg had hij niet weg gekregen. Hij voelde dat de Belg iets vermoedde. Hij zou hem beschadigen als hij de laatste fase van zijn plan zou uitvoeren. Daarom moesten de Belg en zijn Duitse vriend sterven.

Als je niet met een probleem kunt leven, moet je het oplossen. Als je het niet kunt oplossen moet je de grondslag van het probleem elimineren.

De kracht van de Belg was zijn grilligheid. Hij was onvoorspelbaar, op geen enkele wijze te benaderen, laat staan te beinvloeden. De Duitser was anders, een modelwetenschapper. Toch was ook hij niet ontvankelijk voor enige vorm van manipulatie. Ongetwijfeld deelde het tweetal hun vermoedens, ze werkten nauw samen en waren bevriend. De wijze waarop de Belg hem de laatste keer had aangekeken sprak boekdelen. De

grijns paste niet bij iemand die de strijd had verloren. Hij had het gevoeld als: 'Ik weet niet wat je allemaal bekokstooft, vriend. Maar ik zal erachter komen en ik zal je ontmaskeren.'
Een onacceptabele situatie, maar de beide mannen konden nog niet geëlimineerd worden, eerst moesten anderen over hun unieke kennis beschikken.
De twee wetenschappers zouden op het juiste moment sterven en er zou geen enkele aanwijzing zijn dat hij daarmee te maken had. Dat was essentieel, een aanslag op de Belg was geen optie. Hij had voordeel bij de dood van de Belg en van de Duitser, bij speculaties zou zijn naam vallen. Daarom liet hij het aan haar over. Eerst zou zij bijzondere omstandigheden creëren, en dan verwarring. In die chaos zouden de twee wetenschappers sterven en niemand zou een verband met hem leggen. Hij twijfelde niet aan haar. Ze genoot van wat ze deed: chaos creëren!
Zij had de zwakke plek van de Belg ontdekt en ze zou daarnaar handelen.
Alles bewoog en stroomde voort zoals de rivier waar hij op dit moment naar keek.

1

Even twijfelde Karin toen ze voor de deur van het restaurant stond. Peter van Polsten was niet eens een leuke collega. Het ging om iets belangrijks had hij gezegd. Professioneel maar toch iets met een feestelijk tintje, vandaar het restaurant.
Eenmaal eerder had ze een date met een collega gehad. Een korte relatie was het gevolg geweest. Al snel had ze gemerkt dat ze een goede collega kwijt was en er een slechte partner voor terug had gekregen.
Peter was geen goede collega, zou ze een goede partner terugkrijgen?

Ondenkbaar, Peter was haar type niet, te praterig en te papperig.
Alleen nieuwsgierigheid bracht haar bij dit restaurant. *Afstand houden, Karin.*
Terwijl ze de deur opende zag ze zichzelf in het glas. Ze had weinig aandacht besteed aan haar kleding en make-up. Het was een doordeweekse avond en Peter moest haar maar accepteren zoals ze was.
De warmte in het restaurant overviel haar. Peter wenkte, hij zat aan een kleine tafel bij een raam. Met haar jack over haar arm liep ze in zijn richting. Fout, helemaal fout. De gevel strookte niet met het interieur. Opeens stond ze in een sjiek restaurant waar keurig geklede mannen en vrouwen zaten. Peter droeg ook een pak. Helemaal fout.
Een ober bekeek haar met een zure blik en zei: 'U had gereserveerd?'
'Ik ben uitgenodigd door die man daar aan het tafeltje bij het raam,' antwoordde ze en wees naar Peter.
'Zal ik uw jas naar de garderobe brengen?'
De man had haar graag op haar ongepaste kleding willen attenderen, zag ze aan zijn gezicht dat van zuur naar kritisch veranderde, geen verbetering.
'Dank u, ik hou mijn jack bij me.'
'Hallo Peter,' groette ze koeltjes terwijl ze nog enkele meters van hem verwijderd was. 'Je had me wel mogen zeggen dat we in een luxe restaurant zouden eten.'
Peter stond op en zoende haar op haar wangen, iets wat hij nog nooit eerder had gedaan. Ze liet het toe maar wist op dat moment dat Peter nog minder ok was dan ze vermoedde. Een zoen na een gezellige avond kon, maar er zomaar mee beginnen, fout!
Vermoedelijk wilde hij meteen duidelijk maken wat zijn intenties waren. Karin besloot dat zij hem iedere illusie op meer dan deze zoen zou ontnemen. Zouden ze het voorgerecht halen?
Deze avond was helemaal fout!
Een foute plek op een fout moment met een foute collega.

'Ga zitten, ik heb een droge witte wijn besteld, wat wil jij?'
'Geen wijn,' antwoordde ze kortaf terwijl ze de kaart pakte.
Terwijl Peter de aandacht van de ober probeerde te krijgen, keek ze vluchtig op de kaart. *Typisch een menukaart van een restaurant dat geforceerd aan een kakkerig imago werkt. De prijzen maken de meeste indruk.*
Peter had al een paar keer gewenkt zonder dat de ober reageerde.
'Slechte ober,' merkte Karin vanachter de kaart op. 'Hij weet dat ik net binnen ben. Een echte ober weet dan dat er kort daarna om iets te drinken wordt gevraagd.'
Net op dat moment kreeg de ober Peter in zijn blikveld. De man liep statig in hun richting. 'U hebt uw keuze gemaakt?' vroeg hij stijf.
Karin reageerde verbaasd: 'Ik zit hier net, ik wilde eerst maar eens iets drinken.'
De ober werd rood en knikte.
'Bronwater.'
De ober knikte opnieuw en liep in de richting van de keuken. Daar zou hij ongetwijfeld zijn groeiende frustratie botvieren op een onbeduidende inleenkracht.
'Stom van me dat ik je niet heb verteld dat we sjiek zouden gaan,' zei Peter om de stilte op te heffen. 'Maar ja, als ik je had mogen ophalen had ik je tijdig kunnen waarschuwen.'
'Ik woon hier niet ver vandaan Peter, dit is veel handiger.'
'Misschien wel,' zei Peter terwijl hij achteroverleunde en zijn handen achter zijn hoofd legde. 'Maar ik had je inrichting graag eens willen zien.'
'Waarom zou jij naar mijn meubels willen kijken?'
Peter glimlachte en zag dat de ober zich met een fles en twee glazen in hun richting bewoog. Een ervan was een smal glas met bronwater.
'Daar komt de wijn,' zei hij en richtte zijn aandacht volledig op de ober.
Na de proef-, ruik- en acceptatierituelen trok de ober zich tevreden terug. Karin nam een klein slokje van haar bronwater en verdiepte zich weer in de menukaart.

'Wil je echt geen glas wijn met me drinken?'
'Ik drink nooit alcohol, Peter.'
'Ik heb je iets bijzonders te vertellen,' zei Peter terwijl hij zijn glas hief. 'Ik heb promotie gemaakt, ik volg Daan Hersels op.'
Karin schrok en keek op: 'Daan? Hoe kan…'
'Hij heeft een andere baan geaccepteerd. Buiten onze organisatie, binnen het concern,' onderbrak Peter. 'Ik wist het al een tijdje. Ik heb de laatste tijd veel contact met Barry ten Asbroek.'
'Ik heb vorige week nog een hele middag met hem overlegd en volgende maand gaan we samen naar Seoel. Waarom heeft hij mij niets verteld?'
'Een afspraak met de directie en met HRM,' zei Peter op een gewichtige toon. 'Wijzigingen in de organisatie worden op een later tijdstip bekendgemaakt, nu nog niet. Zo blijft de rust op de afdeling gewaarborgd. Iedereen moet in deze periode de juiste focus houden, dat weet jij als geen ander. Jij bent de eerste die iets te horen krijgt over de plannen van de nieuwe directie. Praat er voorlopig nog met niemand over.'
'Waarom zou het onrustig kunnen worden?' vroeg Karin. 'Waarom heeft men jou als opvolger aangewezen?'
Peter lachte en nam een klein slokje waarna hij een zuur gezicht trok.
'Goede wijn, fris en een beetje zuur. Past wel bij deze avond vind ik.'
Karin begon zich steeds onbehaaglijker te voelen. Voordat ze iets kon vragen praatte Peter verder.
'Ik maak niet zomaar promotie, Karin. Ik ga de afdelingen Onderhoud en Engineering leiden. Als ik het goed doe, volg ik over een jaar Klaas Mulder op. Dat is mijn carrière zoals Barry ten Asbroek het mij heeft beschreven.'
'Jij wordt directeur?'
'Dat is het plan. Ik heb twee redenen om je uit te nodigen voor dit etentje. In de eerste plaats zullen sommige collega's zich afvragen waarom ik ben gekozen. Dat zal niet iedereen logisch vinden.'

'Vind je dat raar? Ik ken wel een paar collega's die eerder in aanmerking zouden komen voor de functie van Daan. Het ligt niet voor de hand dat de keuze op jou valt. Persoonlijk vind ik dat je je na bijna twee jaar nog steeds gedraagt als een stagiaire. Je loopt slim te doen en je vraagt je tijdens overleg altijd van alles hardop af. Ik heb je nog nooit kunnen betrappen op een analyse of op het oplossen van een probleem. Heb je ooit al eens een systeem of een deel daarvan ontworpen?'
Peter lachte en antwoordde: 'En dat is nu precies wat Barry ten Asbroek als mijn sterke kant ziet. Ik bedenk de vragen, techneuten bedenken de oplossingen. Ziehier de moderne manager.'
'Het spijt me dat ik het moet zeggen Peter, maar jouw vragen zijn zo futiel dat men er niet eens notie van neemt. Heb je weleens een vraag van jou teruggelezen in een rapport?'
'Zelden, dat geef ik toe. Dat zal veranderen als ik de eindverantwoording krijg. Dan zal men wel iets moeten doen met wat ik inbreng. Het zal ons verder brengen.'
'Verder brengen? Leg dat eens uit.'
'Ik heb er veel met Barry over gesproken, Karin. Wij doen het niet slecht maar als bedrijf en als afdeling moeten we op korte termijn een grote stap binnen het concern zetten. We moeten ons onderscheiden en daar is een andere manier van managen voor nodig.'
'En dat kun jij? We zijn overgenomen, kennelijk zijn we interessant. Als geheim vertellen ze jou dat jij onze baas gaat worden omdat het allemaal anders moet. Denk je niet dat zoiets juist nu voor onrust gaat zorgen?'
'Acceptatie zal voor enkele vastgeroeste medewerkers inderdaad moeilijk zijn.'
'Niemand op onze afdeling is vastgeroest Peter, maar ik moet ervan uitgaan dat je hier niet zit te liegen. Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'
Peter boog voorover en keek serieus. Hij sprak op de manier van een samenzweerder. 'Ik vind dat wij samen moeten bepalen wat we naar buiten brengen, er moet eenduidigheid zijn.

Ik stel voor dat jij zegt dat jij de ambitie niet hebt en dat je mij de meest geschikte opvolger vindt.'
'Waar heb je het over? Het is algemeen bekend dat ik de functie van Daan niet ambieer maar in mijn beleving zou jij niet eens een kandidaat voor de functie van Daan zijn.'
'Barry ziet het met ons tweeën helemaal zitten. Ze hebben grote plannen, ook met jou. Binnenkort zal Barry jou uitnodigen. Ik vertel je dit op verzoek van Barry. Laat de dingen op je inwerken.'
'Waar ben jij mee bezig?' riep Karin. 'Waarom laat je je met die spion in? Sinds de overname loopt hij overal visjes uit te gooien. Ik heb die vent meteen afgescheept, hij zoekt bondgenoten, mensen die voor hem spioneren. Ik denk dat hij manipuleert zodat de zware jongens straks doelbewust gaan hakken. Geloof je zomaar wat hij allemaal zegt?'
Peter keek schichtig om zich heen, de kleding van Karin was ongepast, haar luide stem maakte het nog erger. Hij maakte een sussend gebaar. 'Rustig Karin, Barry heeft veel invloed bij de mensen die de beslissingen nemen. Hij is de kwartiermaker voor de nieuwe organisatie. Hij loopt rond en analyseert, hij is slim en heeft veel meer door dan wij denken. Straks gaat hij met het scheermes rond, wij tweeën zitten aan de goede kant. Ik op het gebied van strategisch management, jij op het gebied van operationele techniek van de projecten. Dat is toch jouw ambitie?'
'En daar zit jij, achter mijn rug om, met die man over te kletsen?'
'Wij zijn een deel van het nieuwe beleid. Twee jonge mensen die het helemaal gaan maken. Ik word manager en jij krijgt een geweldige kans.'

'Misschien heb ik nog veel grotere plannen. Wat let me om morgen naar een andere baan uit te kijken? Heb je weleens nagedacht waarom we zijn overgenomen? Het zijn Amerikanen tegen Amerikanen, ze zuigen de kennis hier weg en laten de rest afsterven. Misschien mag je een mooie carrière maken

die een jaar duurt. Je bent nu hun vazal maar als ze je niet meer nodig hebben ga jij er ook aan.'
'Nee Karin. Ze willen juist dat mensen zoals wij blijven. Zoals ik al zei, Barry zal een dezer dagen een afspraak met jou maken. Ik moet jouw interesse wekken, hij gaf me een dossier over jou. Daarover moeten we praten voordat jij met hem in gesprek gaat. Er moet helderheid komen.'
'Mijn dossier? Is hij bevoegd om mijn dossier in te zien?'
'Dit dossier is iets heel anders Karin. Geen dossier van HRM, ik had nooit verwacht dat jij er zo'n bijbaan op na hebt gehouden.'
Karin schrok. 'Waar heb je het over?'
'Schieten en vechtsport verbazen me niet, maar geile mannen bevredigen, foei Karin.'
'Hoe kom je bij die onzin?'
'Beheers je Karin. Zowel Barry als ik waren verrast. Hij kreeg een enveloppe met een anoniem bericht. Per interne post, het moet dus uit onze eigen organisatie komen. Heb je als callgirl gewerkt of doe je dat werk nog steeds?'
'Hoe wagen jullie het om...'
'Wij zaten hier helemaal niet op te wachten Karin. En wat ons betreft is er ook niets aan de hand. Jij moet zelf bepalen wat je in je vrije tijd doet. Het is alleen vervelend dat dit binnen de organisatie bekend is. Iemand had de behoefte om het op deze wijze bekend te maken. Ken je iemand die je dit zou kunnen aandoen?'
'Hou op Peter, ga niet voor Sherlock Holmes spelen. Ik heb hier helemaal geen zin in. Wat wil je hiermee bereiken?'
Peter ging achterover zitten en haalde enkele foto's uit zijn binnenzak. Even keek hij schichtig om zich heen, daarna schoof hij ze over de tafel naar Karin.
'Iemand is erachter gekomen dat je een callgirl bent.'
'Was,' siste Karin.
In het begin van haar studie had Karin doorlopend geldgebrek gehad. Haar vader kon niet bijdragen aan haar opleiding. Die was kostbaar en ze maakte veel uren. Ze had weinig tijd over voor een bijbaan in bijvoorbeeld een winkel of een tankstation.

Via een kennis was ze bij een escortbureau terechtgekomen. Ze zag het destijds als de enige mogelijkheid om te kunnen studeren. Ze had nooit enige weerstand gevoeld in het begin, het was exact zoals ze verwacht had. De rest van haar opleiding had ze nooit meer geldgebrek. Soms werkte ze twee avonden per week, meer dan genoeg om te kunnen studeren en een prettig leven te leiden. Niemand vroeg haar naar haar inkomsten, ze leefde in een oppervlakkige wereld. Na haar studie was ze er onmiddellijk mee gestopt. Dat was twee jaar geleden. Hoe kon Peter over deze periode weten?
Ze schrok nog meer van de foto's die Peter haar had toegeschoven. Die recent, ze kon het zich nog als de dag van gisteren herinneren.
Ze hield ervan om zich zo nu en dan extravagant te kleden. Nog niet zo lang geleden had een man haar op straat aangesproken. Hij dacht dat ze een prostituee was en dat intrigeerde haar, ze liet hem even in die waan. Ze noemde een buitensporig hoog bedrag, drieduizend euro. Tot haar verbazing ging hij akkoord, na een korte aarzeling ging ze met hem mee naar een hotel. Zoveel geld, maar ook de blik van de man en zijn manier van praten, hij oefende meteen aantrekkingskracht op haar uit, dus waarom niet?
Op de hotelkamer deed ze wat hij vroeg. De man kwam zijn afspraak na en gedroeg zich correct. Einde verhaal en zij was drieduizend euro rijker. Wel had hij nog enkele bizarre vragen gesteld terwijl ze zich aankleedde. Hij had haar doorlopend op een indringende manier aangekeken en gevraagd wat ze allemaal, zuiver hypothetisch, zou doen voor dertigduizend euro. Dan sprak hij weer hard, dan weer zacht, en daarbij had hij doorlopend in zijn handen gewreven, met zijn vingers gespeeld en met zijn ogen geknipperd. Ze werd er duizelig van en vertelde hem spontaan waartoe ze voor zoveel geld bereid was. Ze was geschrokken van zichzelf, waarom ging ze op dit soort vragen van een vreemde in? Ze had het gesprek afgekapt en was snel vertrokken. En nu kwam Peter met foto's van uitgerekend deze ontmoeting. Het had haar nog een paar dagen dwarsgezeten. Een soort herontdekking van een span-

nend leven waarbij ze ook nog eens veel geld kon verdienen. Ze verdiende goed, maar als ze zo nu en dan weer als callgirl zou gaan werken zou ze haar inkomen minstens verdubbelen. Had ze het werk dan gemist?
Dit werk kon je, net als topsport, maar een beperkt deel van je leven doen.
Ze had besloten om er niet weer aan te beginnen en nu werd ze geconfronteerd met foto's.

'Ik ben single en tijdens mijn studie werkte ik als callgirl,' zei ze. 'Dat is mijn zaak, ik baal ervan dat jullie dat weten, maar het is en blijft mijn zaak. Twee jaar geleden ben ik gestopt met dat werk en ik begrijp niet waarom iemand die foto's gemaakt heeft. Dit was een zeer uitzonderlijke en bizarre situatie.'
Peter glimlachte. 'Klopt Karin, iedere vrouw heeft haar prijs. Kijk eens naar dit plaatje' en hij schoof een grote foto naar haar, die hij uit een andere binnenzak haalde.
'Ik ken die afbeelding,' zei Karin vermoeid. 'Reclame van de Milner kaas. Mijn zogenaamde tweelingzus met twee grote ronde kazen in haar flanken. Hoe vaak ik dat al heb moeten horen. Ga je ook nog zeggen dat mijn neus groter is dan die van haar?'
Peter toverde weer een grijns op zijn gezicht en bracht zijn hand opnieuw naar zijn binnenzak. Twee foto's kwamen tevoorschijn.
'Is dat ook een tweelingzus?' vroeg hij.
De ene foto liet zien hoe ze de man, met wie ze naar een hotelkamer was gegaan, in de badkamer bevredigde. De andere toonde hen op het bed. Wat ze op de foto zag verontrustte haar minder dan de wetenschap dat iemand deze foto's had gemaakt zonder dat zij het had gemerkt. Iemand was haar doelbewust gevolgd en was daarbij zelfs een hotelkamer binnengedrongen. Wie zou dat geweest kunnen zijn?
'Wat wil je hiermee bereiken? Wil je me chanteren?'
'Integendeel,' riep Peter bijna verontwaardigd. 'Jij bent een prima engineer en niemand wil van jou af. Maar iemand die dit naar Barry stuurt, moet toch een bepaalde bedoeling heb-

ben? Ik ga ervan uit dat het een vieze gluurder is. Heb je ooit iemand afgewezen?'
'Geen ondervraging, Peter. Ga niet voor inquisiteur spelen. Je bezorgt me een slecht gevoel. Daarom zitten we in dit restaurant? Moet ik me soms zo ongelukkig mogelijk voelen?
Ik had al zo'n vermoeden dat ik het voorgerecht niet zou halen. Morgen dien ik mijn ontslag in, nu ga ik naar huis.'
'Maar dat is nu juist wat niemand wil, Karin. Ik ga in de toekomst veel invloed krijgen. Barry ziet het ook helemaal met jou zitten. Blijf en accepteer wat Barry je gaat aanbieden. Een droombaan, ik weet het zeker. Maar je moet weten dat dit speelt, het zou erg vervelend zijn als je er op een ander moment mee geconfronteerd zou worden. Het maakt voor je carrière niets uit, men wil je niet voor geestelijke opleiden. Had Barry die enveloppe dan zomaar moeten weggooien?'
'Hij had mij moeten aanspreken. In plaats daarvan geeft hij die foto's aan jou. Jij laat ze me nu zien tijdens een etentje. Snap je niet dat zoiets niet deugt?'
'Barry heeft geanticipeerd op de toekomst.'
Karin keek om zich heen: 'Het is lang geleden dat ik me zo waardeloos heb gevoeld.'
'Ze zijn iets bijzonders met jou van plan, geloof me maar. Misschien kom jij nog wel verder dan ik. Dit is nodig voor een goede start.'
'Niemand kan conclusies uit die foto's trekken. Ik ben geen callgirl of prostituee, er zit een bizar verhaal achter. Dat verhaal gaat niemand iets aan.'
'Karin, ik las dat je ook nog een andere hobby hebt, geologie. Dat vindt Barry heel interessant, daar heeft hij het doorlopend over. Ook jouw beheersing van het Spaans schijnt belangrijk te zijn.'
'Dan is hij dus toch bij HRM langs geweest, want hoe kan hij dat weten?'
Karin viel van de ene verbazing in de andere. 'Wat willen ze met mijn kennis van geologie en Spaans?'
'Je schijnt in een bepaald profiel voor een bijzonder project te passen.'

'Het wordt me te veel Peter. Ik hoop dat je snapt dat ik morgen met een andere instelling op m'n werk kom. Ik ga straks met Daan bellen.'
'Doe wat je moet doen. Ik weet zeker dat Barry je enthousiast gaat krijgen. Je zult overal op de wereld aan bijzondere projecten werken.'
'Morgen ga ik op onderzoek uit, Peter. Al met al ben ik in diskrediet gebracht, iemand heeft foto's van mij die tegen me gebruikt kunnen worden. Ik wil naar huis, je hebt me behoorlijk van mijn stuk gebracht. Buiten staat er misschien een engerd te fotograferen. Heb je me daarom gezoend? Is dat gefotografeerd? Ik wil Daan bellen.'
Ze maakte aanstalten om op te staan maar Peter weerhield haar daarvan.
'Ik heb een regel Peter, geen relaties met collega's,' zei ze toen Peter zich over haar boog.
Hij glimlachte. 'Maar ik ben straks de grote baas, bovendien praat ik niet over een relatie. Ik heb het over een uitnodiging in mijn appartement. Ik wil je iets laten zien voordat je iemand gaat bellen over de zaken die je zojuist hebt gehoord.'
'Doe niet zo goedkoop.'
'Ik zweer je dat ik je alleen maar iets wil laten lezen. Een essentieel document dat duidelijk maakt waarom dit allemaal gebeurt. Het zal je gedachten zeker beïnvloeden.'
'Wat voor document mag dat dan wel zijn? Waarom heb je het niet bij je?'
'Een document van onze grote baas, Nico Westbroek. Geen document om in de kantine aan de muur te hangen, maar ik vind dat jij het moet lezen. Maar zelfs niet in dit restaurant, ik loop er beslist niet mee rond. Als ik je nu vertel wat er in staat geloof je me niet. Je moet het lezen, jouw naam en de mijne worden erin vermeld.'
Karin dacht kort na: 'Goed ik ga mee, maar ik waarschuw je. Ik kan me goed verweren en ik heb helemaal geen zin in seks met jou. Als je me te na komt ga je daar spijt van krijgen. Ik ga alleen maar mee om dat document te lezen.'

'Prima, laten we dan nu het hoofdgerecht bestellen en overgaan op wat zoetere wijn.'
'Voor mij geen wijn, Peter. Spa rood!'

Twee uur later reden ze naar het appartement van Peter. Karin had schichtig om zich heen gekeken, rekenend op mogelijke fotograferende stalkers. Ze was niet bang om haar lichaam te gebruiken voor een leven met meer comfort, dat wist ze inmiddels. Maar het idee dat er iemand bestond die haar het leven zuur wilde maken raakte haar meer dan eventuele confronterende foto's van haar die bekend zouden worden.
Buitenveldert maakte een troosteloze indruk; het regende licht. Ze zwegen, allebei waren ze verzonken in hun eigen denkwereld.
Waar raak ik in verzeild? vroeg Karin zich af. Peter had dingen over de onderneming gezegd die veel vragen bij haar oproepen. Vooral het vertrek van Daan Hersels bevreemdde haar. Ze had een soort vader-dochterrelatie met Daan. Onbegrijpelijk dat hij dit had verzwegen. Daan had niet veel waardering voor Peter; het verhaal klopte van geen kant. Ze keek hem even aan. Hij zat onderuitgezakt achter het stuur, quasi relaxed. Een papperige vent van nog geen dertig, met een blotebillengezicht. Een kleine neus, een kleine mond en heldere ogen. Het gezicht van een puber, van een knul die nog een man moet worden. Zo was het ook met zijn houding, de stap naar een echte kerel wilde kennelijk niet lukken. Onbegrijpelijk dat men hem op een hoge post wilde hebben, ook daarom wilde ze meer weten. Het klopte niet, Peter was een loser, niet alleen voor Nederlandse of Europese begrippen. Ook voor Amerikaanse en Oosterse begrippen was Peter niet een zich positief onderscheidende persoon. Waarom maakte hij dan deze geweldige dump in zijn carrière? Wat zagen gehaaide Amerikanen in deze studentikoze biggenkop?

'Barry zal tevreden zijn!' mijmerde Peter.
Deze avond was een verlengstuk van een periode waarin het ene hoogtepunt op het andere volgde. Drie maanden geleden

was het allemaal begonnen. Peter werd aangesproken door Barry ten Asbroek, de man die namens de nieuwe eigenaar "Javelin" optrad. Hij had zich verdiept in de gang van zaken in het bedrijf. Hij vond dat Peter in de nabije toekomst een belangrijke rol moest gaan spelen.

'Daan Hersels gaat vertrekken, ik zie jou als de enige potentiele opvolger die in het concept van Javelin past. Je mist ervaring maar je hebt wel de goede houding. Je bent geen goede technicus, dat is een voordeel. Maar technici verzuipen vaak in details, ik zoek management, het beheersen van een groep technici en hun output voorspelbaar maken. Daar zullen we jou op voorbereiden. Ongetwijfeld zal er onrust ontstaan als onze plannen en de nieuwe strategie bekend worden gemaakt. Voor een aantal mensen betekent het einde oefening. Jij moet er op voorhand voor zorgen dat die onrust tot een minimum beperkt blijft, Peter. Zie dat maar als je eerste taak, een onderdeel van het management. Leg je oor te luisteren en rapporteer me wat er leeft. Karin Dregmans gaat ook een belangrijke rol spelen, zij beschikt over belangrijke kennis over de toepassing van duurzame energie. Bovendien beschikt ze over enkele specifieke vaardigheden die altijd van pas komen. Medewerkers zoals Karin hebben we hard nodig aan het front: de complexe projecten in alle delen van de wereld. Vorm een sterke coalitie met haar. Richt je alvast op je team van de toekomst. Karin zal daar geen deel van uitmaken want wij willen haar op bijzondere projecten zetten. Haar kennis is van cruciaal belang. Werktuigbouw, duurzame energie, geologie en Spaans. Die dame is ervoor geboren om een vooraanstaande rol te spelen in een aantal Zuid-Amerikaanse projecten. Daar willen wij groeien.'

Barry had hem een gouden toekomst beloofd. Op dit moment werd hij als werktuig ingezet om te spioneren en te rapporteren. Als beloning zou hij daarvoor op termijn een directiefunctie krijgen. *Zo gaat dat in de top van de wereldconcerns,* hield hij zichzelf voor. *Grote bazen zijn niet de beste leiders maar de beste vazallen van de nog grotere bazen. Ik wil best zo'n vazal worden!*

'Praat er voorlopig met niemand over,' had Barry hem op het hart gedrukt. Luisteren, opsommen en alles aan mij rapporteren. Laat het combineren en concluderen aan mij over, er speelt veel meer dan jij denkt. Daarom moet je ook alles wat jou opvalt aan mij doorgeven.'
Peter was vol overgave aan het werk gegaan. Twee weken geleden kreeg hij het dossier over Karin van Barry.
'Los dit op,' had Barry gezegd. 'We zijn hier niet blij mee maar wat ons betreft blijft ze gewoon in beeld voor een topfunctie op onze projectafdeling. Ik krijg geen beeld van haar loyaliteit, jij moet met Karin praten en haar erbij houden. Een dezer dagen neemt een privédetective contact met je op. Een vrouw, je moet alles wat je weet aan haar doorspelen. Zij gaat uitzoeken wie Karin Dregmans heeft gevolgd en gefotografeerd, misschien gebeurt dat ook nu nog.'
De privédetective bleek een bijzonder knappe dame te zijn. Ze was al twee keer bij hem geweest. Een professional die wel van een beetje flirten hield. Dat deed Peter goed, hij viel duidelijk in de smaak bij haar. Het was dus in allerlei opzichten spannend om met haar samen te werken.
Hij mocht niet aan Karin vertellen dat een detective bezig was om haar volger te ontmaskeren, het zou haar alleen maar nog angstiger en onrustiger maken. Hij moest haar immers voor de nieuwe organisatie behouden. De eerste slag had hij gewonnen, ze zat naast hem en wilde weten wat er allemaal speelde. Geen hysterisch geschreeuw over chantage, ze was gewoon betrapt. Ongetwijfeld bedacht ze op dit moment een strategie die haar het meeste voordeel zou opleveren. Wat een spel, wat een moment om te genieten.

De parkeergarage lag onder het appartementencomplex waar hij woonde. Nadat hij zijn auto op zijn parkeervak had gereden keek hij Karin aan en zei: 'Dit is een mooi complex. Daar hoort ook een betere auto bij. Ik heb een Alfa gekocht. Volgende week krijg ik hem.'

'Mooi voor jou,' zei Karin afwezig. Ze staarde door het met druppels bedekte zijraam en concentreerde zich op een bijzondere auto waarin een vrouw achter het stuur zat.
'Nog steeds aangeslagen?' vroeg Peter.
'Ik keek naar die auto rechts van ons. Indrukwekkende neus en een indrukwekkend kapsel achter het stuur.'
'Jaguar,' zei Peter terwijl hij tuurde. 'Ik heb die wagen hier al eerder zien staan maar ik weet niet van wie dat ding is. Na een tijdje spelen met mijn Alfa zal ik ook zoiets aanschaffen, past beter bij mijn functie.'
Karin zuchtte en opende het portier. Ze liepen samen naar de lift en even later stonden ze voor de deur van het appartement van Peter. In de hal stonden een man en een vrouw op een beschaafde manier met elkaar te ruziën, de ingetogen woede trilde overal. Karin zag dat de vrouw net zulk rood haar had als zij, sterker nog, ze had ook hetzelfde kapsel. Lang golvend haar, dat tot op haar schouders viel. Ze droeg, net als Karin, ook een spijkerbroek en een kort jack. Het klikken van het slot leidde haar aandacht af en ze liep gedachteloos achter Peter aan.
'Welkom in mijn nederige stulp,' Peter met een glimlach. 'Drankje?'
'Nee dank je. Laat me dat document lezen, daarna ga ik meteen naar huis. Genoeg stof om over na te denken. Ik heb helemaal geen behoefte om hier een beetje gezellig te gaan doen.'
Peter keek haar boos aan. 'Luister eens Karin, ik heb je heel wat verteld. Ik heb daar een reden voor, ik geef toe dat ik een zwak voor je heb.'
'Maar ik niet voor jou, Peter. Laat me dat document lezen.'
Peter hervond de autoglimlach op zijn gezicht.
'Een eerlijk antwoord, professioneel. Ik zal de map halen.'
Hij liep naar een kast en opende een deur. Karin liep naar het keukenblok en pakte een glas. Ze draaide de kraan open en liet het glas halfvol lopen. Fris water, dat was waar ze behoefte aan had.
Er stond een wanstaltige leren stoel in de kamer.

Het meubelstuk paste op geen enkele manier in het interieur, maar het was een goede plek voor haar. Peter zou niet naast haar kunnen kruipen.
Hij gaf haar een dun kartonnen mapje waarin slechts één vel zat. De dikte van het papier en het bedrijfslogo met reliëf zeiden haar meteen dat dit het type document was waarmee de bestuursleden en commissarissen met elkaar correspondeerden over zaken die niet in de centrale bestanden mochten komen. Ondanks de dikte van het vel papier, voelde Karin de doorslag van de letters.
Op een typemachine getikt, ik wist niet dat die dingen nog bestonden. Dit gaat zelfs buiten de standalone pc's om.
Ze begon te lezen en terwijl ze las ging haar mond steeds verder open. Peter keek naar haar. Hij had deze blik vaker gezien. Karin had een expressief gezicht. Veel sproeten, grote blauwe ogen en een scherpe neus. Haar lippen waren dun en haar jukbeenderen waren altijd goed te zien. Ze was geen fotomodel maar Peter vond dat ze een sterke erotische uitstraling had, iets wilds, iets dat heel veel mannen aantrok. Op het kantoor had hij bijna een jaar tegenover haar gezeten en haar regelmatig geobserveerd. Ze liet het puntje van haar tong altijd zien als ze zich sterk concentreerde en haar mond viel altijd open als ze iets las dat haar verwonderde. Welke kleding ze ook droeg, altijd was te zien dat ze een perfect lichaam had, slank en atletisch. Hij had haar altijd een opwindende vrouw gevonden maar voelde zich nooit sterk genoeg om haar te benaderen. Nu was dat veranderd, hij kreeg status. Alle vrouwen waren daar gevoelig voor. Karin leek hem een sterke vrouw, geestelijk en lichamelijk. Hij had haar echter flink geraakt met zijn foto's. Ze was aangeslagen en hij genoot daarvan. Hij bleef naar haar kijken en wist dat ze de memo voor de tweede keer las. Ze hield het vel nog even vast, keek in het niets en legde het op de salontafel.
'Het is me toch wat, he?' zei hij droog.
'Ik ken het papier en ik ken de paraaf van Nico Westbroek. Wat is dit voor waanzin?'

De vrouw had hen zien komen, ze wist waar het parkeervak voor Peters auto was. De slappeling had de roodharige hoer mee weten te krijgen naar zijn appartement. Gelukkig, het was een belangrijk onderdeel van het plan maar ze twijfelde ernstig aan de slappeling. Nadat ze had gezien dat Peter en Karin in de lift waren verdwenen, was ze uitgestapt en de parkeergarage uitgewandeld om een sigaret te roken. Hoe lang zou het duren voordat ze zou vertrekken? De vrouw wist dat de roodharige in het verleden callgirl was geweest. Nog maar kortgeleden bleek dat ze zich nog steeds graag liet pakken als het haar genoeg opleverde. De kans was groot dat ze nu eieren voor haar geld koos en de papperige puberkop zou inpakken. Even had ze een glimp van haar gezicht opgevangen. *Een sterke meid, ze heeft wel wat.* De zelfingenomen grijns van de slappeling wees erop dat hij iets moois verwachtte. Geen probleem, integendeel. Hoe meer sporen de roodharige putain zou achterlaten, hoe beter.
Halverwege haar tweede sigaret verliet de roodharige het complex. Het regende en de tegels blonken haar tegemoet. Toch zag ze de roodharige met een stevige tred weglopen. *Die is woest.*
In het licht van een lantaarns zag ze de vrouw verdwijnen. Waarom had de slappeling niet gebeld? Dat was de afspraak!
Terwijl ze een derde sigaret opstak keek ze hoe de redhead met grote passen uit het zicht raakte. Ze rookte haar sigaret op en wachtte. Nog steeds belde hij niet, had ze het papventje buiten westen geslagen? De regen viel op haar neer. Haar make-up maakte deel uit van haar plan voor deze nacht. Verregenen was niet zo erg, integendeel. Na een klein half uur wachten besloot ze naar het appartement van Peter te gaan. Niet bellen, er mocht geen connectie met zijn smartphone zijn. Via de hoofdingang betrad ze het complex. Inwendig lachte ze. De roodharige was wel heel kort in het appartement geweest. Natuurlijk had ze gelezen wat ze moest lezen. De manier waarop ze zojuist liep straalde woede en verontwaardiging uit.

Het geeft te denken dat ze niet uit de kleren is gegaan voor die kwal. Een goede hoer denkt na en grijpt haar kans door de toekomstige baas de nacht van zijn leven te bezorgen. Of ze is echt boos, of ze wil beslist niet dat zo'n figuur aan haar komt. Jammer, maar ik kan haar wel begrijpen. Ik zal moeten improviseren.
Bij de lift was het druk, allemaal natgeregende mensen. Wel twee keer per week naar de sportschool, maar de trap was een te grote barrière. Toch was ze niet de enige die de trap nam. *Gelukkig, het zijn er genoeg.*
Hoewel ze regelmatig rookte was ze goed getraind en alleen haar strakke korte rok en hoge hakken maakten het traplopen lastig. Ze viel op in dit trappenhuis, dat was goed, ze moest gezien worden. De ringtone verstoorde haar gedachten. Even graaide ze in haar handtas. Een kleine roze smartphone, dat een neurotisch melodietje produceerde, kwam tevoorschijn. Het icoontje dat ze aanraakte maakte een einde aan de herrie.

'Een volledige opdeling,' zuchtte Karin. 'Wat zien die gasten in ons bedrijf? Jij wordt genoemd als de nieuwe directeur. In mij zien ze veel omdat ik niet alleen verstand heb van werktuigbouw en duurzame energie, maar ook omdat ik iets van geologie weet en Spaans spreek.'
'Zie je wel?' grijnsde Peter. 'Nico Westbroek heeft ons heel goed verkocht. Waarschijnlijk heb je, net als ik, verschrikkelijke mazzel. Denk na, praat met Barry en neem dan een beslissing.'
In de memo werd ook melding gemaakt van haar bijbaan als callgirl in het verleden. Het werd omschreven als hinderlijk. Niet voor haar persoonlijke ontwikkeling, wat zorgen baarde was de anonieme fotograaf die voor ophef had gezorgd. Een aanbeveling was om Karin tijdelijk op een andere locatie te laten werken. Dat was beter voor haar, en anderen konden in alle rust uitzoeken wie haar zwart probeerde te maken.
De aanbevelingen van Nico Westbroek begreep ze niet. Ze had nauwelijks contact met deze man. Toch stelde de memo Karin enigszins gerust. Zou het dan gewoon geluk zijn?

'Wij gaan een mooie toekomst tegemoet,' zuchtte Peter tevreden en liet zich in de bank zakken.
'We gaan niets tegemoet. Ik ben verbaasd over wat ik heb gelezen en dat ik word genoemd. Het lijkt allemaal heel leuk maar er gebeurt me iets te veel achter mijn rug om. Ik wil Daan spreken, morgen ga ik meteen naar Barry ten Asbroek. Ik wil ook uit de mond van die vent horen wat jij me allemaal hebt verteld. Jullie zijn me al veel te lang bezig met sneaky dingen. Ik maak deel uit van een afdeling, jij ook. Ik beschouw mijn collega's op de afdeling als teamgenoten. Met dit gedoe vind ik dat je onze afdeling schade toebrengt. Als mijnheer ten Asbroek iets wil moet hij daar open in zijn. Het zint me helemaal niet dat jij en hij die foto's van mij onder ogen hebben gekregen en er zo lang mee gewacht hebben om mij daar mee te confronteren. Jullie weten meer over mij, jullie hebben de wet overtreden.'
'Stel je niet aan, Karin. Ik wist wel dat je er naakt ongeveer zo uit zou zien. Ik zou maar eens een tijdje lekker meewerken met Barry en met Javelin. Dat kon jou nog weleens heel veel gaan opleveren. Toch maar iets echts te drinken?'
'Als je me zou kennen zou je weten dat ik nooit alcohol drink. Hoe vaak moet ik dat nog herhalen?'
Karin stond op vulde haar glas voor een kwart bij de kraan.
'Mooi zo,' zei Peter terwijl hij achteroverleunde en zijn benen wijd spreidde. 'Mijn kraan is jouw kraan en mijn bed is jouw bed. Noem je prijs...'
Karin dronk haar glas in één teug leeg en zette het hard op het aanrecht neer.
'Jammer Peter, ik had nog wel even met jou over deze memo willen praten. Maar je bent me te hitsig en je hebt niets dat mij fascineert. Ik ga nu. Nadat ik morgen met Barry heb gesproken zie ik wel hoe onze contacten verder verlopen. Wat mij betreft was dit de laatste keer dat we elkaar buiten werktijd gesproken hebben.'
'En als ik nu eens vijfduizend euro voor een goede wip bied?'
Tot grote verbazing van Karin legde hij een stapeltje bankbiljetten van honderd euro op de salontafel.

'Met jou nog voor geen tienduizend!' riep Karin. 'Snap dan toch dat ik al jaren geleden ben gestopt, ik deed het toen om mijn studie te kunnen betalen. Wat er kort geleden gebeurde was uitzonderlijk, ik werd verrast door een bijzondere vent. Misschien was ik ook wel met hem meegegaan als hij me gewoon versierd had!'
'Met mij zou je het dan wel voor elfduizend doen?'
'Jij hebt me vanavond behoorlijk van mijn stuk gebracht en het is jammer dat je hitsigheid nu de overhand heeft. Waarom doe je dit als je het beste met mij voor hebt? Ik hoop dat je jezelf in de toekomst weet te beheersen. Je gedrag getuigt van weinig leiderschap!
Elfduizend euro is een geweldig bedrag maar je hebt twee dingen tegen; je bent een collega en je staat me tegen. Ik weet niet hoeveel je moet bieden om die weerstand bij me weg te nemen maar het kost me geen enkele moeite om te weigeren, hou dus maar op.'
Karin liep naar de hal en nam haar jack. 'Ik vind de uitgang wel.'
'Wacht even, Karin. Ik beloof je dat ik me zal gedragen. Laten we over die memo praten en...'
Peter zweeg toen hij hoorde dat de voordeur werd dichtgegooid.
Weg van hier, dacht ze toen ze voor het trappenhuis stond. *Ik wil het arrogante gezeur van die vent niet meer horen. Hij biedt me zomaar vijfduizend euro, hoe kan ik hem morgen in de ogen kijken? Die vent kan nooit meer een collega zijn, laat staan een baas.* Ze opende de deur van het trappenhuis en liep naar de trap. *Eerst Daan, die heeft heel wat uit te leggen.*
Ze was diep in gedachten toen ze de trap af liep. Onderweg passeerde ze een vrouw die in een opvallend roze smartphone praatte. De vrouw keek haar heel even aan toen ze haar passeerde. *De vrouw die in de Jaguar zat,* schoot door haar hoofd. Ze groette maar in plaats van terug te groeten wendde de vrouw haar gezicht af en sprak verder in haar smartphone.
Hautaine trut.

Hoe was dat nu mogelijk?
Peter van Polsten belde haar en vertelde dat Karin weg was, ze kon dus direct komen. Ze had kennelijk een andere vrouw zien vertrekken. En nu was ze die stomme redhead ook nog op de trap tegengekomen. *Merde, juist zij mocht mijn gezicht niet zien. Ik zal nog meer moeten improviseren.* Peter van Polsten opende de deur nadat de bel was gegaan, hij wist dat het de privédetective was, hij had met haar afgesproken dat hij haar meteen na Karins vertrek zou bellen.
'Ze is flink van slag en wil morgen met Barry ten Asbroek praten,' meldde hij. 'Maar eerst wil ze met haar baas bellen. Heb jij nog iets ontdekt?'
'Ik weet wie haar heeft gefotografeerd. Ik heb foto's gemaakt van een man die haar nog steeds volgt met een camera.'
'Laat zien, ik zal hem zeker herkennen als hij bij ons bedrijf werkt.'
'Morgen Peter, nu heb ik vrij. Ik hoef haar niet meer te volgen. Heb je geld opgenomen?'
'Ja, vijfduizend, ze tuinde er niet in. Moet ik het weer terugstorten?'
'Doe dat maar.'
'Dan staat er weer twintigduizend op. Wel verminderd met de administratiekosten.'
'Het moet even zo, Peter. Het is niet handig dat dit soort zaken via mij lopen. Budget voor onderzoek kan in dit geval niet via het bedrijf lopen. Jij bent mijn klant. Morgen maak ik mijn verslag.'
'Ga je uit?' vroeg Peter brutaal. 'Je ziet er bijzonder uit.'
'Ja, ik ga lekker de stad in, ik ben klaar en kan morgen uitslapen.'
'Ga even zitten, dan kan je jas nog even drogen.'
Ze hing haar korte jas aan de kapstok en liep de woonkamer in. 'Voelt ze zich bedreigd?'
'Ze is van de rel.'
'Snap ik, wij zullen elkaar waarschijnlijk niet meer zien. Zou ik me hier even mogen opknappen en wachten totdat mijn kleren weer droog zijn? Dan bel ik daarna een taxi.'

'Tuurlijk, de badkamer is aan het eind van de gang.'
Even later stond ze voor de spiegel en keek om zich heen terwijl ze haar blouse losknoopte. Een douchecel met glazen wanden. Een ligbad en een toilet. Aan beide zijden naast de wastafel waren hangkastjes. Snel opende ze de deurtjes en inspecteerde de inhoud. Handdoeken, veel geurtjes en zalfjes voor mannen, geen vrouwendingen, ook geen medicijnen. De man was ijdel, kreeg geen of weinig vrouwenbezoek en had zo te zien geen bijzondere kwalen. Snel rook ze nog even aan de randen van de wastafel en het toilet. De redhead was hier niet geweest, geen sporen. *Merde... Seks was beter geweest.* Ook in de afvalbak was niets van haar te vinden. *Ik kan niets manipuleren, ik heb niets van haar. Ze is hier te kort geweest. Als er getuigen zijn, zal seks niet geloofwaardig lijken. Dat is minder belastend voor haar als ze wordt opgepakt. Ik zal het aanpassen, no problème.*

Haar blouse, rok en panty trok ze uit. Alleen haar ondergoed, hield ze aan. Snel wiste ze de sporen van de regen weg uit haar gezicht en met lippenstift en oogschaduw maakte ze alles weer zoals het was voordat de regen haar make up had verminkt. Op naar de woonkamer.
Peter was overdonderd toen hij haar zag. Ze glimlachte: 'Sorry, ik riep je maar je antwoordde niet. Heb je ergens een badjas voor me of kan ik die van jou gebruiken?'
'Mijn badjas is jouw badjas, mijn badkamer is jouw badkamer en mijn bed is jouw bed.'
'Nou, dat noem ik nog eens gastvrijheid. Misschien moet ik daar dan maar eens gebruik van gaan maken. Bespaart me de kosten van een hotel, een taxi en de drankjes.'
De euforie overviel hem. De teleurstelling over de afwijzing van Karin verdween als sneeuw voor de zon. Deze blonde vamp was heel wat mooier dan die rode koelkast. Ze paradeerde in haar lingerie door zijn kamer, ze kickte op hem. Vrouwen hadden nooit veel interesse voor hem getoond. Dit keer was het raak!

'Moet je beslist doen,' bracht hij, gelukkig zonder een brok in zijn keel, uit.
'Trouwens, zonder een badjas vind ik je veel leuker om te zien.'
'Oh ja? Leuk om te horen, maar ik denk dat ik toch maar even die badjas aandoe. Misschien krijg ik het wel koud.'
'Zonde van zo'n mooi lichaam en zulke mooie lingerie, dat moet toch gezien worden? Ik zal de verwarming hoger zetten.'
'Nou, eigenlijk heb je gelijk. Ik voel me zo ook het meest op mijn gemak, dus waarom ook niet? We hebben goed samengewerkt, onze relatie mag nu volgens mijn handboek meer uitgediept worden.'
'Wat voor handboek is dat?'
'Het handboek dat zegt dat ik na diensttijd veel moet oefenen op de rol van een gewillig meisje.'
Ze ging op de bank zitten en trok haar benen iets op. Peter keek begerig naar haar benen en leek uit een roes te ontwaken toen hij haar hoorde zeggen: 'Gin-tonic graag.'

Rilde ze van de kou of van de spanning?
Schichtig verliet ze de taxi, snel naar binnen. Nog voordat ze haar jack aan de kapstok hing, keek ze in alle kamers. *Doe niet zo gek, Karin. Geen waanvoorstellingen. De gluurder gluurt en maakt foto's, meer niet.*
Alles maalde nog steeds door haar hoofd, ook toen ze op de bank zat met een droog shirt en een mok hete chocolademelk. Het lukte haar niet om haar gedachten te ordenen; te veel tegenstrijdigheden. Terwijl ze voorzichtig van de chocolademelk nipte, staarde ze naar het raam waar de regen tegenaan sloeg. Dit moest al maanden spelen. Opnieuw probeerde ze Daan Hersels te bellen. Was hij het slachtoffer van de ophanden zijnde reorganisatie?
Natuurlijk, hij wordt op een zijpad gezet, dacht ze terwijl ze wachtte op de rustige stem van haar baas. Hij nam niet op, weer moest ze zijn voicemail inspreken.
'Daan, met Karin: Bel me snel terug.

Ik hoorde vanavond een vreemd verhaal van Peter van Polsten en hij heeft me een memo laten lezen waarvan ik behoorlijk geschrokken ben.'
Tot diep in de nacht bleef ze op de bank zitten piekeren. Nog twee keer probeerde ze tevergeefs Daan te bereiken. Barry ten Asbroek moest haar morgen maar eens haarfijn uitleggen waarom er achter haar rug om werd gerommeld. Het bleef maar malen in haar hoofd, pas na vieren viel ze in slaap.

Een uur nadat Karin in slaap gevallen was stond de blonde vrouw in de badkamer en keek in de spiegel. Haar lingerie lag in de woonkamer. Er hing een vochtige damp in de badkamer. Zowel het ligbad als de douche waren gebruikt. Iedere keer opnieuw besloeg de spiegel, het opmaken kostte haar moeite. Koele lucht kwam haar tegemoet toen ze de deur opende. Het werkte bevrijdend op haar lichaam en geest. Sierlijk liep ze naar de woonkamer, trok haar ondergoed aan en opende de gordijnen. De druppels op haar lichaam verdampten langzaam door de droge warmte in de kamer. Haar ondergoed voelde klam aan. Opzichtig stond ze voor het raam in de hoop dat men haar zou zien. Vijf uur in de ochtend. Te laat voor een doordeweekse kroegenloper, de goede tijd voor iemand die vroeg op zijn werk begon. Even dacht ze terug aan de afgelopen uren. Peter had de verwarming flink hooggedraaid en natuurlijk had hij het zelf ook snel te warm gekregen. Ze walgde van de verzameling clichés die hij gebruikte om zich van zijn kleding te ontdoen. Ze walgde van zijn namaakgeur en de manier waarop hij haar probeerde te verleiden. Ze had het initiatief snel overgenomen. Maar telkens begon hij weer te kletsen als compensatie voor zijn onzekerheid. Hij wilde zo snel mogelijk bij haar binnendringen. Geen gevecht om de dominantie, geen voorspel en geen perverse verkenning. Ze had stiekem gehoopt dat de man nog voor een aangename verrassing kon zorgen maar hij bracht haar helemaal niets. Dat pikte ze niet, ook niet als ze professioneel bezig was. Nadat ze hem had uitgeput en overal in het appartement met hem had gelegen had ze haar programma snel afgewerkt. Ze moest

sporen achterlaten, zeker niet de laatste keer. Haar etui en koffertje met benodigdheden zou ze in de komende dagen nog nodig hebben.
Toen ze zich droog genoeg voelde trok ze haar rok en blouse aan. De panty propte ze in haar handtas. Haar jas was opgedroogd, tijd om te vertrekken. Via het trappenhuis naar beneden, hopend, ondanks het tijdstip, op nog een getuige. De parkeergarage was haar doel. De verlichting van de auto knipperde en de scherpe pieptoon vertelde haar dat de deuren van het slot waren. Haar pumps en handtas gooide ze in de kofferbak. Even keek ze rustig om zich heen, niemand te zien en de camera was op de in- en uitgang gericht.
Magnifique, die wet op de privacy, dacht ze toen ze snel haar rok uittrok en een spijkerbroek uit een sporttas in de kofferbak haalde. Hij zat als gegoten, lekker strak, ze kon het niet nalaten om zichzelf in de zijspiegel van de auto even te bekijken. Daarna haalde ze een haarnetje en een pruik uit de tas. Ze trok de pruik over haar hoofd en schikte die, kijkend in de achteruitkijkspiegel. De te lange pony van het halflange gitzwarte haar irriteerde haar meteen. Maar die hield een essentieel deel van haar uiterlijk uit het zicht. Men zou haar in eerste instantie moeilijk kunnen identificeren, haar erg Frans uitziende kapsel viel het meest op. Dat was goed want uiteindelijk moest ze wel herkend worden.
Het wachten begon. Nog twee uur, dan zouden de eerste bewoners hier komen om hun auto's te starten en uit te zwermen naar hun werkplekken. In die stroom zou ze meegaan. In het zicht van de camera, allemaal onderdeel van haar plan.

Karin schrok wakker. Het gezoem van de wekker deed pijn aan haar oren. Ze sprong uit bed en begon aan haar vaste ochtendritueel. Een kwartier later zat ze met een kletsnat lichaam en haar haren in een handdoek gewikkeld haar broodjes te eten en koffie te drinken. Even rust, even naar het nieuws op internet kijken, daarna tandenpoetsen, zich optutten en aankleden, en snel wegwezen.

Een half uur later zat ze op haar fiets en liet haar haren droog waaien in de frisse ochtendwind. Het was twintig minuten fietsen naar haar werk, in een van de gebouwen van R.E.O. Energy Builders, een wereldwijd vertakt Amerikaans concern. In Washington was het hoofdkantoor, het kantoor in Amsterdam werd aanvankelijk bevolkt door de afdelingen commercie en logistiek. Enkele grote distributiecentra in Europa werden vanuit Amsterdam aangestuurd. Vier jaar geleden was een afdeling "R&D Europe" in het leven geroepen. Jonge mensen met hoge opleidingen konden hier meteen aan de slag met onderzoek en testwerk. De kennis in Nederland over niet fossiele energie was groot. De eerste slag tegen de grote oliemaatschappijen en gaswinners had R.E.O. verloren. Nederland bleef vooralsnog een land dat veel geld verdiende met olie en gas. R.E.O. had op veel subsidie en goodwill gerekend. Investeringen in duurzame energie bleven vooralsnog uit, het gevolg van een sterke lobby van de Nederlandse oliemaatschappijen binnen de politiek. Voldoende reden voor de Amerikanen om durfkapitaal naar R.E.O. Nederland te sluizen. Duitsland maakte andere keuzes, de Duitsers gingen voor duurzaam en de Nederlanders zouden, ergens in dat traject, wakker worden en met hen meedoen. Dan moest R.E.O. er klaar voor zijn. Vandaar de investeringen, veel kennis en talent dat op het goede moment direct werd omgezet in research en werkbare modellen. Die gegevens en informatie werden vooralsnog in de VS in geld omgezet. Bij R.E.O. Nederland werd hoogwaardig onderzoek gedaan naar rendementsverbetering bij zonnepanelen en turbines die werden aangedreven door wind of waterkracht. Sinds twee jaar werd vanuit dit kantoor ook een productie-unit in Seoel aangestuurd, uiteraard via Washington. De afdeling onderhoud was een jaar daarvoor opgestart. Hoogwaardige technici trokken van hieruit door Europa om de producten optimaal te laten functioneren en te onderhouden.

Karin stapte van haar fiets en hield haar pas voor de scanner. Na een korte pieptoon ging een slagboom omhoog. Snel sprong ze op weer haar fiets. Iedere keer weer was ze bang dat

ze te laat onder de slagboom door zou rijden en het ding op haar hoofd zou krijgen. Snel fietste ze door naar de kelder waar de fietsenstalling was. R.E.O. stond in grote neonletters op de gevel.
Daar staat binnenkort: "Javelin".
Javelin, een Amerikaanse concurrent die R.E.O. had gekocht. Kleiner op het gebied van duurzame energie maar met zeer veel vertakkingen naar afvalverwerking en beheersing van afvalstromen.
'Hey Karin, tussen de druppels doorgefietst?'
'Hoi Martin. Dit keer was het alleen maar nat onder de douche!'
Martin was een van de vaste bewakers van het gebouw. Een aardige vent die haar altijd groette en graag een kort praatje over koetjes en kalfjes maakte. Karin gaf er regelmatig aan toe. Hij wist soms een leuk nieuwtje te vertellen. Dit keer bleef het bij een groet en ze liep de trap op naar de verdieping waar zij werkte. Onderweg kwam ze enkele collega's tegen. De meeste van hen namen de trap, door de aard van hun werk was dit de enige mogelijkheid voor een beetje beweging. Het voelde anders dan gisteren, wie had de foto's aan Barry gegeven? Een collega die ze kende?
'Is Barry ten Asbroek al binnen?' vroeg ze aan een collega op haar afdeling.
'Nee, nog niet gezien.'
Ze liep naar het kantoor van de secretaresse van Barry: 'Ik wil Barry zo snel mogelijk spreken.'
'Hij komt pas vanmiddag. Ik bel je als hij binnen is.'
'En Daan Hersels? Ik kan hem niet bereiken.'
'Daan heeft drie dagen vrij genomen.'
Karin liep weer terug naar haar werkplek. *Zou ze de foto's hebben gezien? Ze had een vreemde glimlach.* Daan was dus op reis. Dat luchtte haar op. Haar baas was midden vijftig, een harde werker en sinds vier jaar weduwnaar. Als iemand een leuk reisje had verdiend, was Daan het wel. De rest van de ochtend zat ze voor haar beeldscherm of hing over de tafels waar de 3D schaalmodellen en proefopstellingen stonden.

Niemand had Peter gezien. *Niet zo vreemd,* dacht Karin. Hij zou wel met andere belangrijke dingen bezig zijn. Het bleef toch een vreemde zaak: Peter was beslist geen hoogvlieger, geen man om leiding te geven aan een groep onderzoekers en engineers en zeker geen man om een directietaak te vervullen. Barry ten Asbroek moest spioneren en misbruikte hem. Peter was niet meer dan een onnozele vazal die nooit ook maar iets te vertellen zou krijgen bij Javelin. Karin kende dit soort technieken maar al te goed.
Tijdens de middagpauze vroegen enkele collega's zich hardop af waar Peter was. Het bleek dat hij werk moest inleveren bij twee collega's en afspraken met hun had gemaakt. Hij was niet ziekgemeld en hij had ook geen vrije dag opgenomen. Na de pauze werd Karin bij Klaas Mulder, een van de twee divisiedirecteuren, ontboden. Ze wist vrijwel zeker dat ze de directeur en de zelfingenomen Peter van Polsten in het kantoor zou aantreffen. Daarin zou ze zich vergissen. Nadat de secretaresse haar komst had gemeld opende ze de deur en zag Klaas Mulder achter zijn grote bureau zitten. Voor hem zat niet Peter van Polsten. Karin keek tegen de brede rug van een man aan die maar net in de stoel leek te passen. 'Dag mijnheer Mulder, u had naar me gevraagd?'
'Kom verder.'
Ze liep tot zijn bureau en vanuit haar ooghoeken zag ze het profiel van de man waar ze nu naast zat.
'Dit is mijnheer Van der Kruk. Hij is rechercheur en hij heeft schokkend nieuws.'
Karin en de man keken elkaar aan. Hij stond moeizaam op en gaf een hand. 'Kees van der Kruk.'
'Karin Dregmans.'
'Mijnheer Van der Kruk heeft mij zojuist verteld dat Peter van Polsten aan het eind van de ochtend in zijn woning dood is aangetroffen,' zei Klaas Mulder met een monotone stem.
'Wat?' riep Karin. 'Hoe is dat mogelijk? Gisterenavond sprak ik hem nog.'

'Juist,' zei de rechercheur. 'Dat las ik in zijn agenda en daarover wilde ik u enkele vragen stellen. Wanneer was u bij hem?'
'Eerst hebben we samen in een restaurant gegeten. Daarna ben ik met hem mee gegaan en al snel weer vertrokken. Alles tussen zeven en twaalf uur schat ik. Ik weet het niet precies.'
'U hebt een relatie met hem?'
'Nee, hij is niet meer dan een collega. Hij wilde iets belangrijks met me bespreken dat betrekking had op ons werk.'
'Kunt u iets vertellen over wat hij te melden had?'
'Zeer zeker, hij had zo'n schokkend verhaal dat ik van plan was om alles wat ik heb gehoord intern te bespreken. Hij vertelde me dat hij zeer binnenkort promotie zou maken. Hij zou Daan Hersels opvolgen. Hij vertelde me dat men ook grote plannen met mij had. Ik geloofde hem niet maar ik kon Daan niet bereiken om dit te checken. Peter nodigde mij uit om mee te gaan naar zijn appartement. Hij kon me een memo laten zien waarin allerlei organisatieveranderingen waren vastgelegd, ondertekend door de heer Westbroek. Ik geloofde hem niet. Ik wilde met eigen ogen zien of...'
'Wacht even, mevrouw Dregmans,' onderbrak de rechercheur terwijl hij enkele notities maakte. 'Hij maakte u deelgenoot van iets en u geloofde hem niet?'
'Hij vertelde me dingen waar ik uit kon afleiden dat er, buiten mijn medeweten, over mijn positie beslist wordt,' antwoordde Karin. 'Dat beviel me niet, ik kon het niet geloven en wilde die memo zien.'
'Kunt u beschrijven wat er in dat document stond?' vroeg de rechercheur.
'Natuurlijk. Maar wat ik las heeft direct te maken met een grote verandering in deze organisatie. Over de inhoud van dit document zou ik liever eerst met Barry ten Asbroek of de directie willen praten. Het document was een directiememo waarin onze carrières werden beschreven. Ik heb er vragen over, het is allemaal erg ongebruikelijk en raakt kant nog wal.'

'Ik heb ook vragen maar vooralsnog gaat het me vooral om tijdstippen. Ik wil een beeld krijgen. Is u iets bijzonders opgevallen?'
'Het regende, de straten blonken en ik was diep in gedachten door wat ik allemaal had gehoord. Misschien dat de taxicentrale iets meer weet over de exacte tijd want ik ging met een taxi naar huis.'
'Goed, ik dank u voor uw medewerking, mevrouw Dregmans. U hebt me al verder geholpen. Bel me alstublieft als u in een later stadium nog iets te binnen schiet.'
Karin nam het kaartje aan. 'Natuurlijk, ik zal u bellen.'
'Bent u bereid om op het bureau te komen en een verklaring af te leggen?'
'Zeker, moet dat nu? Moet ik met u mee?'
De rechercheur glimlachte vriendelijk. 'Nee, wellicht dat u zich nog iets meer kunt herinneren in de loop van de dag. Bovendien verwacht ik dat de technische recherche nu wel klaar is. Hebt u dingen aangeraakt toen u in het appartement van de heer van Polsten was?'
'Ja, ik heb water gedronken uit een glas en ik heb in een stoel gezeten. De map en de memo heb ik ook in mijn handen gehad. De deurkruk heb ik ook...'
'Stop maar mevrouw Dregmans. Ik verzoek u om morgenochtend op ons bureau te komen. We zullen uw vingerafdrukken vergelijken met eventuele sporen in het appartement zodat we misschien weer een stapje verder komen.'
De rechercheur gaf Klaas Mulder en Karin een hand en verliet de kamer.
'Vertel me wat Peter allemaal tegen je gezegd heeft.'
De stem van Klaas Mulder was gebiedend, niet de toon die Karin gewend was. Ze vertelde hem alles, behalve over haar werk als callgirl.
'Belachelijk,' zei de directeur toen ze haar verhaal had beëindigd. 'Peter heeft dingen gezegd waar ik niets over weet. Hij heeft je wat voorgelogen.'

'Dat vermoeden had ik al. Het schijnt allemaal met Barry ten Asbroek te zijn besproken, daarom wilde ik ook met hem praten, mijnheer Mulder. Vanmiddag is hij op kantoor.'
'Beschrijf de memo, hoe zag die eruit?'
'Het was een speciale memo waarvan ik er zelden een zie. Logo met reliëf, dik papier. In dit geval viel me ook op dat er doorgeslagen letters waren. Dat weet ik nog goed omdat ik me niet kon voorstellen dat iemand nu nog een typemachine gebruikt.'
Klaas Mulder glimlachte moeizaam. 'Ga maar terug naar de afdeling. Zeg nog maar niets, ik zal het overlijden van Peter van Polsten zelf mededelen. Zorg ervoor dat iedereen van de afdeling over een kwartier in de kantine is.'
'Doe ik.'

Kees van der Kruk zat in zijn auto en noteerde enkele trefwoorden. Bij het verlaten van het pand had hij een collega gebeld. Het sporenonderzoek was afgerond en er waren getuigenverklaringen. Verklaringen die elkaar tegenspraken. Belangrijker was de bevestiging dat de heer Van Polsten op gewelddadige wijze om het leven was gekomen. Iemand had hem letterlijk de nek omgedraaid. Hij wist niet wat hij van Karin Dregmans moest denken. Aanvankelijk was hij overtuigd dat ze de dader moest zijn, alles wees in haar richting. Maar zijn intuïtie en jarenlange ervaring brachten hem aan het twijfelen. Er moest nog veel uitgezocht worden, haar confronteren kon alleen als er harde feiten waren.

Nadat Klaas Mulder de afdeling had ingelicht over de dood van collega Peter van Polsten riep hij Karin opnieuw bij zich.
'Hoe goed kende je Peter?'
'Alleen als collega. Gisterenavond heb ik hem voor het eerst buiten werktijd ontmoet. Hij nodigde me uit omdat hij iets belangrijks te melden had. Ik heb getwijfeld omdat ik niet graag met collega's buiten werktijd afspreek. Hij drong echter aan: het ging om iets zakelijks, erg belangrijk.'
'Ik raad je aan om er niet met de collega's over te praten.

Ze zullen snel genoeg weten dat je kort voor zijn dood bij hem bent geweest. Ga nu naar huis en overdenk de hele avond. Als je morgenochtend op het politiebureau bent geweest, moet je eerst bij mij langskomen.'
'Ik wilde aan Barry ten Asbroek vragen of...'
'Eerst zal ik met Barry praten, daarna zien we wel verder.'
Klaas Mulder bleef in gedachten achter. *Peter van Polsten heeft zich laten gebruiken door die ratten. Wat moet ik van deze dame denken? Is ze een uiterst sluwe tante die op deze manier carrière wil maken?*
Hoe kan ze weten dat er een typemachine werd gebruikt?
Hij nam zijn telefoon en belde zijn secretaresse.
'Carola, verplaats al mijn afspraken voor morgen. Er is een collega gestorven, ik heb andere prioriteiten.'

Karin zat de volgende ochtend op het politiebureau tegenover Kees van der Kruk. Eerst had men haar vingerafdrukken genomen. Dat gaf haar een slecht gevoel. Ze was nu "bekend" bij de politie, in de toekomst kon ze zomaar een bezoek krijgen met de mededeling dat er ergens iets was gebeurd en dat haar vingerafdrukken vertelden dat ze in de buurt was geweest. Men had haar verteld dat Peter door een misdrijf was gestorven. Ze keek om zich heen terwijl ze voorzichtig, uit een plastic bekertje, de smerigste koffie ter wereld dronk. Het hele interieur kwam uit de jaren zestig. Stalen bureau, stalen kasten, stalen stoelen met zwaar beschadigde skai bekleding en overal zwart-wit foto's en dito posters. Alles leek zwart-wit, behalve het bureau en de kasten die hopeloos grijs waren.
'Ziet er niet uit hé?' Kees van der Kruk keek over de rand van zijn kleine leesbril terwijl hij haar aansprak.
'Je wordt er niet vrolijk van, totdat Jan de Bouvrie zegt dat het retro is.'
Kees glimlachte. 'Dan zal ik daar maar op wachten, ik wacht al twintig jaar op nieuwe meubels.'
Karin zette haar bekertje neer. 'Dat geloof ik niet. Volgens mij vindt u het best en probeert u uw bezoekers bij voorbaat neerslachtig te maken. Dit is zo ontzettend hopeloos en desolaat.

Twintig jaar geleden was dit ook al iets om depressief van te worden. Hoe kunt u hier werken?'
Weer glimlachte Kees. 'Misschien heb je wel gelijk. Je wordt hier niet vrolijk van en daarmee win ik altijd de eerste slag. Ik stel het op prijs dat je bent gekomen, ik kan me voorstellen dat je niet lekker in je vel zit en bij jou denk ik niet in termen van een eerste slag.'
Karin nam een slok en de geroutineerde ogen van Kees zagen dat haar hand licht trilde.
'Ik ben bij Peter van Polsten geweest, die vertelde mij dat hij mijn nieuwe baas wordt en dat ik een mooie baan krijg. Ik kon het niet geloven maar ik zag ook geen reden waarom hij tegen me zou liegen. Daarom ging ik met hem mee om het bewijs te lezen. Ik schrok me rot van wat ik las. Ik kan mijn baas niet bereiken, die is plotseling op reis gegaan. Vervolgens vertrek ik, ik heb geen enkele reden om daar te blijven. De volgende ochtend wordt deze persoon dood gevonden. Vermoord, blijkt nu. Hoe zou u zich voelen?'
'Verdacht!' zei Kees.
'Juist, verdacht is het goede woord. Ik voel me verdacht.'
'Goed, mevrouw Dregmans. Wij hebben foto's in het appartement van de heer Van Polsten gevonden. Foto's van u en een man.'
Karin haalde diep adem en vertelde over haar tijd als callgirl en dat ze zich onlangs had laten overhalen om mee te gaan naar een hotelkamer. Daar had iemand deze foto's gemaakt, belastende foto's. Die naar Barry ten Asbroek waren gestuurd, samen met de informatie over haar verleden als callgirl.
'Peter confronteerde mij met de foto's en zei dat iemand in de organisatie mij in een kwaad daglicht wil stellen.'
'Erg lastig voor u, mevrouw Dregmans.'
'Ik heb al twee nachten nauwelijks geslapen. Het gaat me niet zozeer om de foto's. Wel om de persoon die ze heeft gemaakt. Wat weet die persoon iets over het werk waar ik jaren geleden mee gestopt ben? Hoe kan het dat, iemand jaren later tijdens die ene keer dat ik met een man mee ben gegaan, foto's heeft gemaakt?

Hoe lang word ik al gevolgd?'
'Ik zal u vertellen wat wij tot nu toe aan de weet zijn gekomen.'
'Heb ik een advocaat nodig?' vroeg Karin.
'Nee, mevrouw Dregmans. Uiteraard bent u verdacht, gezien de situatie, maar er zijn tegenstrijdigheden. Daarom is informatie nu essentieel. Is u nog iets te binnen geschoten?'
Karin vertelde uitgebreid hoe de avond was verlopen en wat er was besproken. Thuis had ze de film meerdere malen op haar netvlies afgedraaid en er waren wat aanvullende zaken naar boven gekomen.
'Goed, dan zal ik u nu vertellen wat wij weten,' zei de rechercheur.
'De heer Van Polsten is omstreeks vier uur 's morgens gestorven. Aanmerkelijk later dan het tijdstip waarop u vertrokken bent. Enkele getuigen hebben u gezien. Daar zit echter de eerste tegenstrijdigheid. Er zijn getuigen die het hebben over twaalf uur en er zijn getuigen die het hebben over halftwaalf. Ze zijn pertinent zeker over de tijd en hebben u duidelijk herkend aan uw opvallend rode haar. Een half uur is veel tijd als er sprake is van een ernstig misdrijf.'
'Toen ik met Peter uit de lift stapte, stonden een man en een vrouw te ruziën in de hal. Het viel me op dat de vrouw op mij leek. Ze was roodharig, had hetzelfde kapsel als ik en ze droeg ook een jack, dat schiet me nu te binnen. Toen ik wegging stonden ze niet meer in de hal.'
Kees maakte zijn notities en zei: 'Dat is belangrijke informatie. Wellicht één tegenstrijdigheid minder.'
Een jongedame kwam zonder te kloppen binnen. Ze gaf Kees een document, keek Karin even vluchtig aan en verdween toen weer.
'Uw vingerafdrukken zijn vergeleken met die op het glas,' zei Kees terwijl hij las. 'Verder werd er in een stoel een haar gevonden, roodgekleurd. Uit DNA-onderzoek moet blijken of dat uw haar is.'
'Ik ben bereid om daaraan mee te werken,' zei Karin spontaan.
'Dat is goed maar op dit moment niet relevant.

U ontkent immers niet dat het uw haar zou kunnen zijn.'
'Integendeel,' zei Karin. 'Tenzij iemand met hetzelfde haar als ik daar eerder of later...'
'Stop maar mevrouw Dregmans,' onderbrak Kees haar. 'Het DNA-onderzoek zal plaatsvinden om te vergelijken, puur als bevestiging. Voor mij blijft er slechts één tegenstrijdigheid over. U verklaart dat u een memo hebt gelezen. Wij hebben een map met logo gevonden, maar geen memo, we kunnen uw bewering niet bevestigen of tegenspreken.'
'Maar hebt u wel goed gezocht?' vroeg Karin. 'Ik heb die memo teruggelegd op de tafel, in de map.'
'De map lag zelfs op de tafel,' zei Kees.
'Dan moet Peter de memo op een andere plek hebben opgeborgen. Hij was er bijzonder zuinig op, hij durfde het stuk niet mee te nemen naar het restaurant.'
'De memo opbergen en de map op de tafel laten liggen?' vroeg Kees zich hardop af. 'Lijkt me zeer onlogisch. Het is waarschijnlijker dat de memo door iemand is meegenomen.'
'Dat zou ik dan moeten zijn,' suggereerde Karin.
'Dat zou inderdaad kunnen, ik moet daar rekening mee houden, mevrouw Dregmans. Wij zouden samen naar uw woning kunnen gaan. Laat me daar even rondkijken. Nog niets officieels, gewoon even om wat zaken uit te sluiten.'
Karin had geen enkel bezwaar en nadat ze haar verklaring had getekend verlieten ze het bureau.

Kees vond het document meteen toen ze in het appartement van Karin waren. Het lag op het nachtkastje: een memo van dik papier met het logo van R.E.O. In de memo werd de promotie van Peter van Polsten bevestigd. Maar er stond ook dat mevrouw Karin Dregmans de organisatie zou moeten verlaten: zij prostitueerde zich. Er was een getuige, een man genaamd Bert van Gelder, die beweerde een van haar klanten te zijn.
Karin plofte op de stoel en stamelde: 'Hoe kan dit? Dit is niet de memo die ik bij Peter heb gelezen en hoe kan dit vel hier op mijn kastje liggen?'

'Ik moet u nu aanraden om een advocaat te raadplegen, mevrouw Dregmans. Ik neem u niet in hechtenis, dit document zegt me nog niet genoeg. Ik moet nu meteen een uitgebreide huiszoeking bij u gelasten.'
Hij belde twee nummers en kort daarna onderzocht een team van forensische onderzoekers haar woning. Twee leden van de technische recherche kropen met verschillende soorten lampen rond en verzamelden alles wat ze tegenkwamen.
Karin zat te trillen in haar stoel.
'U blijft bij uw verklaring? vroeg Kees van der Kruk met een formele stem.
'Ik weet niet wat me overkomt, mijnheer van der Kruk maar ik zweer u dat ik niet weet hoe deze memo hier terecht gekomen is. Bovendien is dit niet de memo die ik eergisteren gelezen heb.'
'Daarom wordt het tijd voor juridische bijstand mevrouw Dregmans. Uw verklaring, de memo, ze spreken elkaar tegen en dat maakt u uiteraard verdacht. Er bestaat echter ook een kans dat iemand u bewust verdacht wil maken. Juist daarom moet u nu professionele ondersteuning zoeken. Men kan u een advocaat toewijzen of wilt u zelf een advocaat benaderen?'
'Ik weet het niet,' stamelde Karin. 'Ik heb geen juristen in mijn familie en kennissenkring. Moet ik meteen met u mee? Neemt u me in hechtenis?'
'Dat zou ik kunnen doen maar dan moet ik later veel aan uw advocaat uitleggen. Vooralsnog pleit de tegenstrijdigheid van het tijdstip van de dood van mijnheer Van Polsten, en uw vertrek uit het appartement u vrij. Ik stel voor dat u een goede advocaat zoekt en zich bij mij meldt. We moeten wachten op de uitslag van wat men hier gaat vinden.'
Kees van der Kruk glimlachte naar Karin die tranen in haar ogen kreeg. Hij ging naast haar zitten en legde zijn enorme arm over haar schouders.
'U moet snel hulp zoeken, mevrouw Dregmans. Als u achter uw verhaal staat, zal het allemaal goed komen. Ik ben er niet op uit om u achter de tralies te krijgen. Als u coöperatief blijft

komt de waarheid aan het licht. Ik verzamel feiten, ook de feiten die u vrijwaren van verdenking, vergeet dat niet. Dit is geen Amerikaanse speelfilm. Ik kan begrijpen dat u niet meteen over uw verleden sprak. Heeft de heer Van Polsten geprobeerd u te chanteren?'

'Nee, hij heeft me ermee geconfronteerd. Maar hij wist wat ik destijds gedaan heb en legde zomaar een stapel bankbiljetten op de tafel. Vijfduizend euro kon ik krijgen als ik met hem naar bed zou gaan. De idioot bood zelfs nog het dubbele toen ik weigerde. Daarop ben ik meteen vertrokken, letterlijk gevlucht. Het is moeilijk uit te leggen, mijnheer Van der Kruk. Ik ben geen prostituee. Ik heb een goede baan, ik ben single. Ik ben callgirl geweest omdat ik zo op een voor mij simpele manier aan geld kon komen voor mijn studie. Ik heb geen vriend, ik heb enkele kennissen, meer niet. Soms ben ik in een bepaalde stemming. Dan kleed ik me opvallend en wil gezien worden, niet meer en niet minder. Die ene keer werd ik verrast door die kerel, maar ik liep er ook nogal uitdagend bij, ik kon het hem niet kwalijk nemen. Hij maakte indruk op me, het was een aantrekkelijke vent, helemaal niet het type dat hoeren nodig heeft. Hij vroeg me wat ik kostte en wat ik daar allemaal voor deed. Ik noemde een veel te hoog bedrag en hij ging erop in zonder met zijn ogen te knipperen. Ik was volledig overdonderd. Zijn blik, het geld, ik snap het zelf nog steeds niet helemaal.'

Karin zuchtte, ze was nog nooit tegen iemand zo openhartig geweest.

'U bent niet de enige, mevrouw Dregmans. Wat u beschrijft is uitzonderlijk maar niet uniek, verzwijg dus niets. Iemand heeft foto's van u gemaakt terwijl u met iemand seks had. Die foto's zijn aan Barry ten Asbroek gegeven en die gaf ze aan peter van Polsten. Iemand is erop uit om u in diskrediet te brengen. Denk daarover na, ook daar zal ik feiten over verzamelen. Zoek niet alleen in uw werkkring. Statistieken wijzen uit dat stalken en bedreiging veel vaker uit de hoek van gekrenkte personen uit iemands directe omgeving komen. U beweert dat u al jaren geen callgirl meer bent. U laat zich ver-

rassen en hebt met iemand seks voor opmerkelijk veel geld. Het ligt voor de hand dat de persoon die u geld heeft geboden wist dat er foto's gemaakt zouden worden. Wraak uit uw oude wereld komt wel laat als u al jaren geleden bent gestopt.'
De woorden van Kees van der Kruk zetten haar opnieuw aan het denken. Men had haar kennelijk bewust in een val gelokt om haar op haar werk in diskrediet te brengen.
'Ik ga eerst naar kantoor, de directeur vroeg me gisteren of ik langs wilde komen nadat ik met u had gesproken.'
'Doe dat mevrouw Dregmans. Laat me aan het eind van de dag weten of u een advocaat hebt, anders zal er u een worden toegewezen. Ik zal u afzetten bij uw kantoor, het lijkt me niet verstandig om nu zelf te rijden of op de fiets te stappen.'
Nadat het onderzoek was afgesloten verliet iedereen haar appartement.
Kees van der Kruk zette Karin bij het kantoor van R.E.O. af. Hij was bijzonder vriendelijk, iets dat Karin niet goed begreep. Even later zat ze aan het bureau van Klaas Mulder en vertelde hem uitgebreid wat haar was overkomen, ook dat ze vroeger een callgirl was geweest en dat een man haar onlangs heel veel geld had betaald omdat hij seks met haar wilde. Het verwonderde haar dat Klaas Mulder zijn agenda pakte, een telefoonnummer intoetste en een afspraak voor haar maakte met een advocaat die hij kende.
'Een bekwame kerel, morgenochtend kun je bij hem terecht, ik ken hem van de tennisclub en hij kan nu bewijzen wat hij waard is.'
'Dank u,' zei Karin. 'Hoe moet het nu verder?'
'Die wandelende eik, die rechercheur heeft kennelijk geen haast om je op te sluiten. Dat heeft een reden, hij laat je niet zomaar rondlopen. Ga lekker aan het werk, verzet je zinnen en vertel je verhaal morgen aan de advocaat, hier heb je zijn kaartje.'
Ze stond op terwijl ze op het kaartje keek.
'Maak je over de kosten geen zorgen,' zei Klaas. 'Die zijn voor mijn rekening.'

'Dat hoeft niet, mijnheer Mulder. Ik heb behoorlijk wat spaargeld en ik ben heel blij dat u me helpt. Geld is wel het laatste waar ik me momenteel zorgen over maak.'
'Bij die advocaat ben je in goede handen.'
'Moet ik nog een afspraak met Barry ten Asbroek maken?'
'Nee, als hij je aanspreekt moet je voorzichtig zijn. Laat me weten welke vragen hij stelt.'
Karin knikte en liep naar de deur. Net toen ze de deur wilde openen riep Klaas: 'Oh ja, voordat ik het vergeet te zeggen, ik help je omdat ik je op je woord geloof!'
'Dank u, mijnheer Mulder. U weet niet hoe belangrijk dat voor mij is.'
Pas in nood leer je vrienden kennen waarvan je het nooit zou verwachten, dacht ze terwijl ze naar haar werkplek liep.
De rest van de dag werkte ze aan haar project, het lukte haar wonderwel om zich te focussen. Een enkele keer kwam iemand langs om te vragen wat er nu eigenlijk allemaal aan de hand was. Karin vertelde haar standaardverhaal. Ze was met Peter uit eten geweest, daarna hadden ze bij hem thuis nog iets gedronken en enkele uren later was hij overleden. Ze wist dat dit verhaal tot speculaties zou leiden, maar dat maakte haar niet uit.

Klaas Mulder verdiepte zich in enkele belangrijke stukken. Javelin had R.E.O. overgenomen en zijn dagen waren geteld. Hij zou zijn pensioen hier niet halen. Er lag een zeer aantrekkelijk voorstel in zijn lade, hij zou er zeker gebruik van maken. Over twee maanden was hij weg, zo ging dat in de snelle wereld van de overnames. Wat hem pijn deed was dat R.E.O. in handen kwam van een bedrijf dat geen bijdrage leverde aan een betere wereld. Veel van de jonge, goed opgeleide mensen in dit bedrijf zouden in handen vallen van een organisatie die slechts één invalshoek kende: Return On Assets, waarbij alles om rendement draaide. Natuurlijk waren winst en rendement nodig voor het bestaansrecht van een onderneming. Maar de basis was toch altijd een stuk ondernemerschap gebaseerd op een heldere visie, alleen winst maximaliseren was niet genoeg.

Er zou veel frustratie groeien omdat men niet meer dacht in techniek en duurzaamheid. Snel geld, daar draaide het bij Javelin allemaal om.
Vijf jaar geleden hadden hij, en de huidige algemeen directeur Nico Westbroek, keuzes gemaakt. Keuzes die niet meteen tot winst zouden leiden. Keuzes die zouden zorgen voor goede resultaten op lange termijn. Het was hen gelukt om een groep zeer bekwame mensen bij elkaar te krijgen. "Eerst de mensen, dan de doelstellingen", was hun devies geweest. In de eerste drie jaar waren de resultaten niet indrukwekkend, maar van Washington kregen ze vertrouwen. In de afgelopen twee jaar waren ze uitgegroeid tot de cash cow van het concern. Vooral dankzij de mix tussen ervaring en de inbreng van jonge mensen zoals Karin Dregmans. R.E.O.'s producten deden het daardoor goed. Windmolenparken op zee, schoepen in rivieren en in zee om energie op te weken uit de getijden. Er lag een plan te wachten om een gigantische energiecentrale bij de Deltawerken te bouwen. Ook op het gebied van warmtewisseling en het gebruik van hoogwaardige zonnepanelen had R.E.O. haar projecten opgeleverd. Van enorme nieuwbouwprojecten tot en met renovaties in binnensteden.
Hun concepten werden steeds beter verkoopbare producten. En al die kwaliteit was opeens in handen gevallen van een stel geldwolven die zich alleen maar lieten leiden door de beurs.
Klaas Mulder had het dossier van Karin opgevraagd. Een goed opgeleide jonge vrouw die al had bewezen veel aan te kunnen. Ze was tijdens haar studie overgestapt van geologie naar werktuigbouwkunde, haar ouders hadden haar niet met geld gesteund. In haar vertwijfeling had ze gekozen voor iets dat veel mensen als immoreel betitelen. Maar ze had een helder motief gehad en was een prima engineer geworden. Misschien waren er veel meer vrouwen die dit pad hadden gevolgd. En waarom ook niet? Misschien was dit ook wel een gevolg van de emancipatie.
Ook wat haar onlangs was overkomen kon hij niet als slecht veroordelen. Ze bedroog niemand en de rest was wat hem betreft privé. De persoon die de foto's had genomen vond hij

verwerpelijk, niet Karin. Maar nu werd ze verdacht van een ernstig misdrijf. Ze had echter iets gezegd over een memo, getypt op een ouderwetse typemachine. Klaas wist dat Nico Westbroek af en toe nog een memo op deze wijze liet typen. Nico geloofde nadat alles wat digitaal was gemaakt, uiteindelijk met elkaar verweven raakte. Voor zaken die hij buiten de bestanden wilde houden moest zijn secretaresse op een oude Remington werken.
Klaas Mulder wilde weten hoe het mogelijk was dat Karin Dregmans een memo onder ogen had gekregen die op de typemachine bij Nico was geschreven.

Nico zat achter zijn ouderwetse eikenhouten bureau en glimlachte geforceerd toen Klaas binnenkwam. Tegenover hem zat een jongeman, keurig in een driedelig pak en met een kaarsrechte rug.
'Ah, Klaas. Ik hoor net van Barry ten Asbroek, dat hij het voorlopig zelf van mij gaat overnemen. Jullie zullen binnenkort veel met elkaar te maken krijgen.'
'Alles op z'n tijd,' zei Klaas koel. 'Nu wil ik even enkele zaken met je bespreken die betrekking hebben op de afdeling Research & Development.'
De jongeman stond op en pakte zijn map: 'Ik zou graag op korte termijn met u aan tafel willen zitten, mijnheer Mulder. Het hoofdkantoor wil dat ik de overname voorbereid. Hebt u ons voorstel overwogen?'
'Alles op zijn tijd,' herhaalde Klaas en richtte zich tot Nico.
Klaas ging zitten en legde zijn stukken voor zich.
'Op de afdeling R&D is een sterfgeval, Peter van Polsten, een misdrijf. Er is iemand die beweert dat zij een memo heeft gelezen waarin de promotie van Peter van Polsten vermeld wordt. Jouw vriend, Ten Asbroek, schijnt daar afspraken over te hebben gemaakt. Een collega van ons beweert dat ons logo met reliëf op het papier staat. Er is sprake van een ouderwetse typemachine en jouw paraaf. Kun je me vertellen wat hier speelt?'

Nico ging voorover zitten en keek Klaas aan. 'Ik weet niet waar je het over hebt. Er staat hier nog steeds een typemachine maar voor zover ik weet is dat ding al maanden niet meer gebruikt. Ik kan het weten, ik ben de enige die er weleens gebruik van maakt.'
Nico pakte zijn telefoon. 'Diana, kun je even komen?'
Vrijwel direct daarna verscheen Diana. Een slanke vrouw van in de vijftig met een niets zeggend gezicht in een stijf kleurloos mantelpakje.
'Heb jij onlangs de typemachine gebruikt?' vroeg Nico.
'Nee, mijnheer Westbroek, ik typ alleen maar op deze machine als u dat wenst, zo is de afspraak en het is minstens een halfjaar geleden dat ik iets voor u heb getypt.'
'Goed, dank je. Wil je ons koffie brengen?'
'Ik weet dat we niet meer met elkaar door één deur kunnen, Klaas, maar ik zweer je dat ik niet weet waar je het over hebt. Barry ten Asbroek en Diana zijn de enige medewerkers die hier dagelijks komen. Vertel me nu wat er aan de hand is. Wat is dat voor een verhaal over die Peter van Polsten?'
'Vermoord, en er is een verdachte die ook bij ons op de loonlijst staat,' zei Klaas terwijl hij een map naar Nico schoof. Die opende de map en las de vellen vluchtig door.
'Karin Dregmans, dat is die vuurtoren. Ik ken haar niet echt maar ik weet van anderen dat ze goed is.'
'Ze is verdacht, Nico. Ze was kort voor van Polstens dood met hem samen in zijn appartement. Hij zou een memo van jou hebben gehad, gericht aan Barry ten Asbroek met daarin niets dan lof over Dregmans en Van Polsten, en jouw paraaf stond eronder.'
'Waanzin, die memo kan niet van mij zijn.'
'Hij werd niet teruggevonden, Nico. Wel een andere memo met een verhaal dat Karin Dregmans gepasseerd werd voor een promotie die aan Peter van Polsten zou zijn toegezegd. Is dat een motief voor moord of voor doodslag?'
'Kom op Klaas, er zijn echt nog wel meer typemachines in deze stad. Heeft Karin die vent uit woede te grazen genomen?'

'Daar lijkt het wel op. Maar lees het dossier, bij HRM heb ik enkele functioneringsgesprekken en beoordelingsgesprekken van Karin Dregmans opgevraagd. Ze heeft nooit ambitie gehad in de richting van management of leidinggeven. Waarom zou ze dan opeens moorden om carrière te maken? Kent Diana Karin?'
Diana beweerde Karin niet te kennen. Ze had alleen Barry ten Asbroek over de typemachine en zijn functie verteld toen hij het apparaat zag staan en zich hardop afvroeg waarom zoiets niet in een vitrine of in een museum stond.
'Zijn hier onlangs nog mensen van andere afdelingen geweest?' vroeg Klaas aan Diana.
'Nee mijnheer Mulder, niet tijdens mijn aanwezigheid. Ik zal een lijst opvragen bij de beveiliging wie wanneer door de deur naar deze verdieping is gekomen.'
'Doe dat,' zei Klaas en hij dronk zijn kop koffie in één teug leeg.
'Het zit je behoorlijk dwars, Klaas.'
'Ja, ik heb besloten om gebruik te maken van het aanbod van Javelin maar ik zou graag een gezonde tent willen achterlaten. De tent die wij samen opgebouwd hebben en waar ik graag nog een paar jaar mee was doorgegaan.'
'Begin nou niet weer. Ik begrijp je pijn maar ik ben er klaar mee. Laten we ons nu op deze affaire richten. Ik ben het met je eens dat we geen puinhoop achter kunnen laten. Ik ken Peter van Polsten niet. Moeten we Karin Dregmans isoleren? Hadden die twee iets met elkaar?'
'Zij beweert van niet. Ik zou die typemachine graag mee willen nemen. Op het politiebureau hebben ze een zeer belastende memo die bij Karin Dregmans gevonden is. Ze zullen snel na kunnen gaan of dat document van jouw machine komt.'
'Je laat er geen gras over groeien,' grijnsde Nico. 'Neem dat ding maar mee. Ik ben net zo nieuwsgierig als jij.'
Klaas tilde het zware apparaat met moeite op. Diana opende de deur voor hem en even later zette hij de machine op zijn eigen bureau.

Hij liet zich een sterke draagtas brengen en belde rechercheur Kees van der Kruk.

De vrouw met de zwarte pruik reed rustig over de A2 in zuidelijke richting, ze had haar werk gedaan. Nadat ze de parkeergarage had verlaten had ze het laatste deel van haar plan uitgevoerd. Ze zou rustig moeten rijden, haar auto was opvallend en ze kon het zich niet permitteren om op te vallen. Voorlopig zou deze auto nog niet als vermist opgegeven worden. Tijd genoeg om haar laatste handelingen te verrichten. Het verlangen brandde steeds heftiger in haar. Ze moest er snel aan toegeven. Uit ervaring wist ze dat ze minder scherp en alert zou worden als ze langer wachtte. Die roodharige putain had haar gezien. Nog steeds werd ze woedend als ze dacht aan wat er was gebeurd. Wat een stom toeval, twee roodharige vrouwen, rotland. Wie durft nog te zeggen dat Ieren en Schotten veel roodharigen hebben?
Nog even, van de A2 af, richting Breda. Daar zou ze andere kleren kopen, leuke fleurige kleren. Dat zou haar al rust geven. Verder zuidelijk werd een voorstelling gegeven, daar wilde ze beslist op tijd zijn.

Kees van der Kruk zat een dag later in de kamer van zijn baas, inspecteur Joost Telmans. Joost was een stuk jonger dan Kees. Hij had half lang haar, een lichte stoppelbaard en een hekel aan procedures en formeel gedrag. Hij was casual gekleed maar altijd goed verzorgd. Kees was blij met een baas als Joost; iemand die zijn mensen de ruimte gaf.
Ze namen de lopende zaken door. De moord op Peter van Polsten intrigeerde Joost. ‘Het kan alle kanten op gaan,’ zei Joost nadat hij de stukken had gelezen. ‘Karin Dregmans is één groot vraagteken.’
‘Haar medewerking en die memo zonder haar vingerafdrukken geven te denken,’ zei Kees. ‘De getuigenverklaringen leiden ook tot een behoorlijk gat tussen het tijdstip van Peters dood en haar vertrek. Straks komt Klaas Mulder met een typemachine waarop de memo getypt zou zijn. Bovendien wil

hij me enkele kopieën uit Karins personeelsdossier geven. Daaruit blijkt dat ze nooit ambities heeft gehad om hogerop te komen. Een mogelijk motief zou dan ontkracht worden.'
'De foto's, chantage?'
'Niets dat daarop wijst. De manager die de foto's heeft gekregen moet daar nog iets over zeggen.'
'Wat blijft er dan nog over?'
'Nog een verklaring van Karin Dregmans. Over een blonde dame in een Jaguar die ze tegen kwam toen ze naar buiten ging. Peter van Polsten had eerder tegen Karin Dregmans gezegd dat hij die auto kende. In het huis van Peter van Polsen zijn op verschillende plekken blonde haren gevonden. Die kunnen er al langer hebben gelegen maar de schoonmaakster was er nog maar kort daarvoor geweest. Het sluit aan bij andere getuigenverklaringen. Verschillende getuigen beschrijven dezelfde blonde vrouw. Een getuige beweert een blonde vrouw in haar ondergoed bij van Polsen achter het raam te hebben gezien. Om kwart over vijf. Hij weet de exacte tijd omdat hij in ploegendienst werkt en iedere ochtend hetzelfde ritueel afwerkt. De Jaguar is van een bewoonster van het complex. De auto is weg en de eigenares geeft een vage verklaring af. We krijgen vandaag videobeelden te zien van de parkeergarage.'
'Heeft Karin Dregmans de blonde mevrouw beschreven?'
'Summier, maar ze maakte een vergelijking met Brigitte Bardot,' antwoordde Kees. 'Blond, grote ogen en volle lippen.'
'Goed, we zoeken dus een blonde vrouw,' zei Joost. 'Wie is Brigitte Bardot?'
'Een Franse seksbom uit de tijd dat jij nog als zaadje rondzwom. Google er maar eens op.'
'Zal ik doen, volgende zaak.'

Na hun werkoverleg liep Kees terug naar zijn sinistere kantoor. In de gang zaten Karin en haar advocaat te wachten.
'Mooi op tijd, kom mee,' zei hij nadat hij hen allebei een hand had gegeven.

'Mijnheer Van Kampen, u bent ingelicht door uw cliënt. Hebt u vragen?'
'Wat wordt mijn cliënt ten laste gelegd?'
'Vooralsnog lijkt het op doodslag. Ik stel uw aanwezigheid op prijs, we hebben te maken met een zaak die steeds ingewikkelder lijkt te worden.
De memo die ik bij mevrouw Dregmans heb gevonden is daar een voorbeeld van.'
Kees van der Kruk overhandigde de advocaat een kopie.
'Mijn cliënt heeft haar volledige medewerking gegeven. Vindt u het zelf ook niet vreemd dat zij een dergelijk belastend stuk op haar nachtkastje liet liggen nadat ze u min of meer had uitgenodigd om rond te kijken?'
'Natuurlijk mijnheer Van Kampen. Ik ben niet gek. Des te vreemder omdat er geen vingerafdrukken van haar op het papier zitten. Het document eerst zorgvuldig met handschoenen beetpakken en vervolgens zomaar laten liggen is een te groot contrast. Maar u kent de procedures. Ik moet mevrouw Dregmans vragen stellen en ik acht het juist in haar belang dat zij wordt ondersteund.'
'Natuurlijk,' zei de advocaat. 'Mevrouw Dregmans heeft me verteld over uw advies en uw handelswijze tot nu toe.'
'Welnu,' ging Kees verder, 'hebt u vijanden mevrouw Dregmans?
Hebt u een vermoeden dat iemand u op deze wijze in de problemen probeert te brengen?'
'Absoluut niet,' antwoordde Karin. 'Ook niet toen ik callgirl was.'
Kees haalde een map uit zijn lade en gaf die aan de advocaat.
'Hierin vindt u onze bevindingen tot nu toe. Peter van Polsten stierf een gewelddadige dood, zijn nek werd omgedraaid. Daarbij had hij ook recente bloeduitstortingen en striemen op zijn rug, buik en billen. Peter van Polsten heeft een wild spelletje gespeeld, misschien is dat wel uit de hand gelopen. Er kan ook sprake zijn geweest van een gevecht uit pure woede. Mevrouw Dregmans is bekend met vechtsport.'

Karin wilde Kees onderbreken maar Herman van Kampen legde zijn hand op haar arm en zei: 'Rustig maar, de rechercheur doet zijn werk. Het is goed dat hij deze opsomming geeft, inclusief de insinuaties.'
Hij nam zijn notitieblok en verzocht Kees om verder te gaan met zijn opsomming. De deur ging echter open en een collega van Kees legde twee setjes met beschreven vellen op zijn bureau. Hij las ze vluchtig door en zowel Karin als Herman zagen dat hij steeds bedenkelijker begon te kijken. Hij haalde diep adem en ging verder.
'Mevrouw Dregmans heeft sporen achtergelaten op de plekken die ze zelf heeft beschreven. Zij beweert een document te hebben gelezen dat wij niet hebben gevonden, in plaats daarvan vonden wij een document in haar appartement met een voor haar belastende tekst. Op dit document zitten geen vingerafdrukken van haar. In het appartement van Peter van Polsten zijn blonde hoofdharen, schaamhaar en huidschilfers gevonden van een andere vrouw dan Karin Dregmans. De getuigenverklaringen over het vertrek van mevrouw Dregmans spreken elkaar tegen. Zij heeft daar zelf duidelijkheid in gebracht door te getuigen dat ze in de hal een vrouw zag die erg op haar leek, zij kent die vrouw niet. Wij hebben dit nagetrokken en het blijkt te kloppen.
Tussen het intreden van de dood bij Peter van Polsten en het vertrek van mevrouw Dregmans zit een te groot tijdgat. Nader onderzoek door de patholoog-anatoom kan hier wellicht nog verandering in brengen. Voor en na het tijdstip van de dood verklaren verschillende getuigen een blonde vrouw in het complex te hebben gezien. Een getuige beweert een blonde vrouw in ondergoed achter het raam van Van Polstens woonkamer te hebben gezien op een tijdstip, kort na zijn dood.'
'Is het zinvol dat ik kan aantonen dat ik geen wonden heb?' vroeg Karin. 'Ik ga naar de huisarts en hij stelt vast en verklaart dat….'
'Eerst de info van de rechercheur afwachten,' zei Herman van Kampen.